

நீலராணி

சு.சுதந்திரராஜா

தி. ச. வரதராசன் (வரதர்)
நூலகார்த்த அன்பளிப்பு
இல. 84/3, வண்ணார்பண்ணை,
யாழ்ப்பாணம்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

நீவராணி

தி. ச. வரதராசன் (வரதர்)
மூலக்கார்த்த அன்பளிப்பு
இல. 84/8, வண்ணாரம்பல்கை,
யாழ்ப்பாணம்.

சி. சுதந்திரராஜா

முதற்பதிப்பு : 2004

விலை : ரூ. 60/=

(JUVENILE NOVEL) – NEELARANI.

அச்சாக்கம் :
சாந்தி அச்சகம்,
நாச்சிமார் கோயிலடி, யாழ்ப்பாணம்.

மூலாதாரம்

“தினபதி” நாளிதழ்கள்

06. 06. 67, 13. 06. 67, 21. 06. 67, 27. 06. 67,
04. 07. 67, 13. 07. 67, 20. 07. 67, 25. 07. 67.

நீலராணி

அ கிலத்தின் நலந்திகழ் நித்திலமான ஈழத் திருமணி நாட்டினை வளங்குன்றாமல் செங்கோல் நெறிமுறை சிறிதும் தவறாமல் அரசாண்டு வந்தான் மேகவாண மன்னவன். பார்த்த திசையடங்கிலும் சலசலவெனச் சத்தமிட்டோடிய பல நீரோடைகள் பச்சைப் பசேலெனப் புலப்படும் நெற்கதிர்களை நன்கு வளர்த்தன. மக்கள் தாம் வயிறார உண்டு களித்தனர். மக்களின் நலத்தையே தனது நலமாகக் கருதும் மன்னர் பெருந்தகை மேகவாணனின் நல் லாட்சியின் கீழ் மக்கள் எவ்வித குறையுமே காணவில்லை.

அன்றோரீரவு..! வழமை போல் மன்னர் பெருமான் கடமைகளை முடித்தபின் தம் ஒரேயொரு புதல்வனான இராஜசிங்கனுக்கு முத்தஞ் சொரிந்துவிட்டு சயனத்திலே ஆழ்ந்தார்.

பதினைந்து வயது நிரம்பிய பாலகனான இராஜசிங்கன் இளவரசனுக்கு ஏற்ற குணாதிசயங்கள் கொண்டவன். அவனது அன்புக்குரிய தாய் அவன் பிறந்த காலையிலேயே மாண்டு விட்டாள். அதனால் தாய், தந்தை, குரு எல்லாம்-அவனுக்கு அவனது தந்தை மேகவாணனே தான் தந்தை சொல்மிக்க மந்திர மில்லை என்பதை வேதவாக்காகக் கருதிக் கடைப்பிடித்து வருபவன் இராஜசிங்கன். கலை மகளின் அவதாரமோ எனப் பிறர் வியக்கும் வகையில் சகல கலைகளையும் கற்றுணர்ந்து தேறி யவன். ஆழ்கும், அறிவும், வீரமும், பண்பும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற ஈழத்தாயின் ஈடில்லாப் புதல்வன் இராஜசிங்கன்.

ஜெகஜோதியாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த சுடர் விளக்குகளை அரண்மனைக் காவலாளன் ஒருவன் அணைத்து விட்டுச் சென்று அயர்ந்து தூங்கலானான்.

கும்மிருட்டு “கரிய பருத்த உருவமொன்று அரண்மனைக்கு வெளியே அங்குமிங்கும் கண்ணோட்டம் விட்டது. அதன் கரமொன்றில் சின்னஞ்சிறிய தீப்பந்தம் எரிந்துகொண்டிருந்தது. மற்றொரு கரத்தில் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தது வெள்ளிக் கத்தி. கத்தியின் முனை மிகக் கூர்மையாகத் தீட்டப்பட்டிருந்தது. கருங் கல்லினைக்கூட இரு கூறாகப் பிளந்து கொள்ளக்கூடிய சக்தி அக் கூர்மைக்கு இருந்தது.

அவ்வுருவம் தீப்பந்தத்தை மெதுவாக கீழே புதைத்து அணைத்து விட்டு, ஓசையின்றி அரசனின் சயன மண்டபச் சுவர் லேறிச் சாளரத்தினூடாக உள்ளே மெல்ல நுழைந்தது.

வெள்ளிக் கத்தி நட்சத்திர ஓளியில் பிரகாசமாகப் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தது. நுழைந்த உருவத்தின் புருவங்கள் உயர்ந்தன. மண்டபத்தை நன்றாக அலசி ஆராய்ந்தது. எவருமில்லை. அடிமேல் அடிவைத்து மேகவாண மன்னரின் படுக்கையை நெருங்கியது.

வந்த உருவம் ஒருகணம் அப்படியே திகைத்து தயங்கி நின்றது. எங்கும் நிசப்தம் தலைவிரித்தாடியது. தக்கதருணத்தைப் பயன்படுத்த அவ்வுருவம் தயங்கவில்லை. அரசரின் அகன்ற மாட்புக்கு நேராக வெள்ளிக் கத்தியினை ஓங்கிக் குத்தியது. “ஐயோ” என்ற அலறலோடு நல்லரசர் மேகவாணனின் உயிர் அடங்கிற்று. குபுகுபுவெனக் குருதி வெளிவந்தது. குத்திய உருவம் சாளரத்தின் வழியே வெளியே ஓடிற்று. அதனையடுத்து குதிரையின் குளம்பொலி தேய்ந்து மறைந்தது.

நகரின் எல்லைப்புறத்தில் அமைந்துள்ள ஓர் இரகசிய நில அறையினுள் - “மகாசேனனே! காரியத்தைக் கவனமாகவும் கச்சிதமாகவும் செய்து முடித்துவிட்டுத்தானே வருகிறாய்?” என வினாவினான் மேகவாணனின் அரச சபைத் தளபதி விஜயசிங்கன்.

“நான் ஈடுபடும் எக் காரியத்தையும் கவனமாகவும் கச்சிதமாகவும் வெற்றியோடும் செய்யாது திரும்பமாட்டேன் என்பது தாங்கள் அறியாததல்ல. “அரசரின் உயிரில்லா வெற்றுடல் மட்டுமே அரண்மனையிலிருந்து அரசாளுகின்றது” நெஞ்சு வீமமிப் புடைக்கப்

பதிலறுத்தது அரண்மனையில் அந்த பாதகத்தைச் செய்து வீட்டு வந்த அந்த கரிய உருவம்.

“நீயல்லவா எனதருமைத் தோழன்!” என்று கூறி பொற்காசுகள் அடங்கிய பட்டுப் பையினை இரத்தக்கறை படந்தவனது கைகளில் திணித்தான் விஜயசிங்கன். விஜயசிங்கனது உள்ளத்தில் நச்சுத்தன்மை கொடுரமாகக் குடியேறியிருந்தது தீயவர்களின் சகவாசமே அவனைத் தீயவனாக்கியது. மன்னரை மரணமுறச் செய்து ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தானே ஏற்றுச் சர்வாதிகாரியாதல் வேண்டும் என்ற மமதையில் நச்சுத் தீட்டந் தீட்டிச் செயலாற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

வீஜயசிங்கன் கலகலவென நகைத்துக் கொண்டே “மேகவாண மன்னன் மடிந்தொழிந்தான் இனிமேல் இலங்கையரசு எந்தன் அரசு நானே மன்னன்! மக்களிடமுள்ள சொத்து அனைத் தையும் வரிப்பணமெனக் களைந்தெடுப்பேன். எந்தன் இன்ப வாழ்வுக்குத் தடையாக இருந்த அந்த மன்னனை பரலோகத்துக்கு அனுப்பிவிட்டேன் ஆகா! எத்துணை இன்பமயமான வாழ்வு அரசு போக வாழ்வு” என மொழிந்த வீஜயசிங்கன் ஒரு வீனாடி சிந்தித் தான். மன்னனின் மகன் இராஜசிங்கன் அவனுக்கு முட்டுக் கட்டையாக இருப்பதை எளிதில் உணர்ந்து கொண்டான்.

“மகாசேனா! பொடிப்பயல் இராஜசிங்கனுக்கும் ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தேயாக வேண்டும்.. ம்.. பத்துப் பதினைந்து பணியாளர்களுடன் நீ சென்று அவனைக் கட்டி எடுத்து நடுக்கடலில் தள்ளி விட்டுவா. எல்லோர்க்கும் நல்ல வெகுமதிகளுண்டு” என அலட்சியக் கட்டளையிட்டான் வீஜயசிங்கன்.

“தங்கள் சித்தம் அடியார்களின் பாக்கியம்” எனக் கூறிய மகாசேனன் பதினைந்து பணியாளர்களுடன் மீண்டும் ஆரண் மனையை அடைந்தான். இராஜசிங்கன் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டு இருந்தான். மயக்கமடையச் செய்து இராஜசிங்கனது உடலை மூட்டையாக கட்டிக் கொண்டு தூக்கிச் சென்றனர் வஞ்சகர்கள்.

கடற்கரையில் தயாராக நின்ற குட்டிப் படகு ஒன்றினுள் மூட்டையில் கட்டப்பட்ட இராஜசிங்கனை ஏற்றியதும் மகாசேனனும் பணியாளர்களும் ஏறிக்கொண்டனர். படகு மெல்ல மெல்ல அசைந்து வீரரைத்தது. இராஜசிங்கனை விழுங்குவதற்கு ஆழிக் கடல் தன் அகன்ற வாயினைத் திறந்த வண்ணமிருந்தது.

கதிரவன் உதயமாகப் போகிறான் என்பதற்கு அறிகுறியாக கீழ்வானம் வெளுத்து உதயசூரியனுக்கு வரவேற்பளித்தது.

இராஜசிங்கன் உணர்வு பெற்றதும் அதிர்ச்சியுற்றான். உடல் முழுவதும் சுயற்றினால் இறுக்கிக் கட்டப்பட்டு வாயில் துணி திணிக்கப்பட்டிருந்தது. கடற்காற்று வாடை அவனது நாசிக்குப் புலப்பட்டது. கண்கள் மூடிக் கட்டப்பட்டிருந்ததனால் எதுவுந் தென்படவில்லை. தான் சஞ்சரிப்பது கனவுவல்லவா, நனவுவல்லவா என்பதனை அறியும் சக்தி அந்நிலையில் அவனுக்கில்லை. அவன் உடல் சோர்ந்து துவண்டது. நாவரண்டு கிடந்தது. மகாசேனனும் ஏனைய பணியாளர்களும் இணைந்து இராஜசிங்கனைத் தூக்கி ஆழிக்கடலுள் வீசுவதற்கு ஆயத்தமானார்கள்.

அப்போது..! நீலக்கடலுள் இருந்து எழுந்து துள்ளிப் பாய்ந்தது ஒரு பயங்கரத் திமிங்கிலம். திடுப்பென இதைக் கண்டதும் மகாசேனன் குழுவினர் நடுங்கிப் போயினர். செய்வதை அறியாமல் திகைத்து நின்றபோது

எங்கிருந்தோ போரீரைச்சலுடன் பறந்து வந்தது பிரமாண்டமான ஒரு கழுகு. அதன் இறகுகள் பாய்க் கப்பலைப் போலப் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்தன. நீண்ட வெட்டுக் கத்தி களை நிகர்த்திருந்தன அதன் சொண்டுகள். பயங்கர இராட்சதக் கழுகு நீல வானில் பறந்தமை இருளிலே தீபோலத் தென்பட்டது. பாய்ந்து மறைந்த பென்னம்பெரிய திமிங்கிலத்தினை தன் வயிற்றுக்கு இரையாக்க வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துடன் தான் அக்கருமைக் கழுகு வானில் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது போலும்.

வானில் சுழன்று சுழன்று வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த கழுகைக் கண்டு மிரண்ட கோழைப் பணியாளன் ஒருவன், பயத் தினால் தன் வசமிருந்த ஈட்டி ஒன்றினை ஓங்கி அக் கழுகுக்கு எறிந்தான். இராட்சதக் கழுகுக்கு அந்த ஈட்டி ஒரு சிற்றூசிதான். ஈட்டி குறி தவறி மீண்டும் படகுக்குள்ளே இராஜசிங்களின் மூட்டையின் மேல் போய் செங்குத்தாக வீழ்ந்தது. ஈட்டியின் சுர்மையான நுனிப் பகுதி மூட்டைக்குள்ளே ஆழமாகச் சென்று பதிந்தது.

சூரிய நுனி கொண்ட ஈட்டி இராஜசிங்களது நெஞ்சுக்கு நேராகத் தொட்டுக் கொண்டு நின்றது. ஈட்டியின் நுனி என இராஜசிங்கள் உணர்வு உரைத்ததும் அவன் சிந்தனை செயல் படத் தொடங்கியது.

மடங்கீக் கிடந்த கட்டுண்ட கரங்களை வெகு சீரமப்பட்டு உயர்த்தி, கட்டியிருந்த கயிற்றை சுர்மையான ஈட்டி முனையில் அறுத்து கரத்தை விடுவித்தான். பின்னர் அவனது பிஞ்சுடலைப் பிணைத்திருந்த கயிற்றைக் கரங்களாலேயே அவீழ்த்தான். பலத்த முடிச்சுக்கள் அனைத்தும் அவீழ்ந்தன. வாயில் திணிக்கப் பட்டிருந்த துணியையும் வெளியே எடுத்தான். ஈட்டி வாடிவில் வந்து விடுதலை செய்து தன்னைக் காத்த ஆண்டவனுக்கு நன்றி செலுத்திய வண்ணம், ஈட்டியைத் தள்ளி, மூட்டையைக் கீழித்து மெதுவாக வெளியே வந்தான். வீயப்பும் திகைப்பும் அவனைச் சூழ்ந்து மலைக்கச் செய்தன.

நீலவானில் பயங்கரமான இராட்சதக் கழுகு வட்டமிட்ட வண்ணமிருந்தது. பூமியில் ஆழ் சமுத்திரத்தின்மேல் படகொன்றில் முன்பின் பார்த்தறியாதவர்கள் பலருடன் அவனிருந்தான். இராஜசிங்களுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

ஆந்தை வீழ்களுடன் இதனையெல்லாம் அவதானித்த மகாசேனன் இராஜசிங்கனின் கால்களை உயர்த்திக் கடலில் தள்ள எத்தனித்தான். ஒன்று மட்டும் பளிச்சென இராஜசிங்கனின் மனத்தில் தெரிந்தது. சூழ நிற்பவர்கள் நிச்சயம் நல்லெண்ணம் படைத்தவர்களாக இருக்க மாட்டார்கள் என்பதே அது.

முள்ளை முள்ளால் தான் எடுத்தல் வேண்டும் என்பது இராஜசிங்கன் கற்றுணர்ந்த பாடம். பலங் கொண்டு தாக்குபவனை பலத்தால்தான் வெல்ல வேண்டும் என்றெண்ணி உடனே தனது கால்களை ஊன்றித் தள்ளினான். மகாசேனன் நிலை தவறிக் கீழே வீழ்ந்தான்.

மகாசேனனின் பிடரியில் இலேசாக இரத்தம் கசிந்தது. மற்றவர்கள் ஆவேசத்துடன் இராஜசிங்கனைத் தாக்கினார்கள். இராஜசிங்கன் படகுத் தண்டினை எடுத்துப் “படார்! படார்!” என அவர்கள் தலைகளில் அடித்தான். அடிபட்ட அனைவரும் அறிவு மயங்கிக் கால் தடுமாற ஆடிபசைந்து ஆழ்கடலுக்குள் வீழ்ந்தனர். ஆழமான அச்சமுத்திரத்தினுள் வீழ்ந்தவர்கள் மீண்டும் எழுவேயில்லை.

எஞ்சிய மகாசேனன் ஆத்திரத்தோடு எழுந்தான். களைப்புற்ற இராஜசிங்கன் சற்றுத் தயங்கியபடி நின்றான். ஆண்டு அளவில் மகாசேனன் இராஜசிங்கனைக் காட்டிலும் வீரமும் உர நெஞ்சும் உள்ளவன். மகாசேனன் இராஜசிங்கனுக்கு அருகில் நெருங்கினான். அதே நேரத்தில்...! இராட்சதக் தமிங்கிலம் பாய்ந்து வாள் போன்ற தன் வாலினால் படகினைத் தாக்கியது.

இராஜசிங்கன் சமயோசிதமாகப் படகைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான். ஆனால் மகாசேனன் மலைத்துப்போய் நின்றான். அதனால் மகாசேனனின் கன்னங்கரேலென்ற கால்கள் நிலை தடுமாறின. ஆழ்கடலுக்கு அக்கொடியவனும் பலியானான். தீமையின் கருவான அவ்வுருவம் வீழ்ந்த இடத்தில் நீர்க்குமிழிகள் தோன்றி மறைந்தன.

இன்னமும் அந்தப் பயங்கர இராட்சதக் கழுகு இரைதேடி வானத்தில் வட்டமிட்டுக் கொண்டுவந்தான். தமிங்கிலம் அங்குமிங்கும் துள்ளித் திரிந்தவண்ணமிருந்தது.

அதர்ச்சிக்கு மேல் அதர்ச்சிகளைத் தாங்கிவிட்ட இராஜசிங்கன், இனிவரவருப்பது பேராபத்து என்பதனை உணர்ந்து படகினுள்ளிருந்த ஈட்டிகள் இரண்டினை இரண்டு கரங்களிலும் எடுத்து கொண்டான்.

துள்ளிப் பாய்ந்த திமிங்கிலம் மீண்டும் அவன் படகண்டே வந்தது. அவன் இதயம் “படக் படக்” என பலமுறைகள் அடித்தடித்து அவனது உள்ளூர்ப் பயத்தைக் காட்டிற்று. எனினும் தயங்காமல் தன்வசமிருந்த ஈட்டிகள் இரண்டினையும் ஓங்கிக் குறி தவறாமல் எறிந்தான். ஈட்டி செங்குத்தாகத் திமிங்கிலத்தைத் தைத்தது. பச்சைத் தண்ணீரோடு சிகப்பு நிற இரத்தமும் சங்கமமானது. திமிங்கிலம் துடிதுடித்துப் பதைபதைத்து ஓடி மறைந்தது.

இதுவரை வட்டமிட்ட வண்ணம், கொழுத்த திமிங்கிலத் தைத் தன் வாய்க்கு ருசியாக உண்ணலாம் என எண்ணியிருந்த இராட்சதக் கழுகு, திமிங்கிலம் துள்ளி மறைந்து வெளியில் மீண்டும் தலைகாட்டாமல் இருப்பதைக் கண்டு ஏமாறியது. அதன் வண்டிற் சீல்லு விழிகளால் கடலைக் கூர்ந்து நோக்கியது.

தனது இரை தப்பிவிட்டதனால் பயங்கர இராட்சத கழுகுக்கு எண்ணுதற்கரிய ஏமாற்றம் ஏற்பட்டு ஆத்திரத்துடன் வந்தவழியே மீண்டும் பறந்து சென்றது.

ஆழ்கடலும் நீல வானமும் கொண்ட சுற்றுப்புறத்தில் தன்னைத்தனியாக அனாதரவற்றுப் படகினுள்ளே இருந்தான் இராஜசிங்கன். அனைவரையும் கடலுக்குள் தள்ளிவிட்டமை தவறான காரியம் என எண்ணி வருந்தினான். செங்கதிரவன் கூடத்தன்னை ஏளனச் சிரிப்புடன் வெங்கதிரர்களால் குத்தாமல் குத்துவதை அவன் உள்ளூணர்வு குத்திக் காட்டிற்று. எப்படி யெப்படியோ எண்ணி அவன் தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டான்.

எத்திசையிலிருந்து இவ்வாழிக் கடலுக்கு எவ்வண்ணம் வந்தேன்? எப்படி வந்தேன்? எதற்காக என்னை கட்டி எடுத்து வந்தார்கள்? ஏன் அப்படிச் செய்தார்கள்? ஈழத்துக்கு திரும்பவும் நாங்நம் செல்வது? இவையனைத்தும் அவனுக்குப் புரியாத புதிராகத்தான் இருந்தன. என்ன நடந்திருப்பினும் மீண்டும் தாயகத்துக்குச் செல்லவேண்டும் எனத்திட்சங்கற்பம் பூண்டு கண்போன போக்கில் தண்டை வலித்துப் படகினைச் செலுத்தினான். எந்த திசை வழியாகச் சென்றால் ஈழத்தை அடையலாம் என்பதை அவன் எப்படி அறிவான்?

பச்சுக்கும்போதெல்லாம் கடல் நீரை வாரியள்ளிக் குடித்துக் கொள்வான். ஆலை இல்லா ஊருக்கு இலுப்பைப் பூ சக்கரை அல்லவா? அதுமாதிரி உவர் நீரையும் அமுதம் என எண்ணி அருந்துவான். நாட்கள் சில நகர்ந்தன.

இராஜசிங்களின் கைகள் சோர்ந்தன. உணவில்லா உடல் துவண்டு மெலிந்தது. எனினும் தரை தென்படவில்லை. ஆழ் கடலையும், நில வானத்தையும் பார்த்துப் பார்த்து அவனது கண்கள் பூத்துப் போயின. மேகத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு நின்ற எல்லையில்லாச் சமுத்திரம் அவனை பலவந்தமாகச் சிறை செய்து வைத்துக் கொண்டே இருந்தது.

வைகறை-கங்குல் - நள்இரவு-நண்பகல் என்று பொழுதினைப் பொருட்படுத்தாமல் படகினை ஓட்டியதுதான் அவன் கண்ட பலன்!

தீரென மிகத் துல்லியமாக ஏதோ ஓர் பொருள் கடலும் வானும் முத்தமிடும் இடத்தில் பல காத தூரங்களுக்கப்பால் புலனாயிற்று.

இராஜசிங்களின் முகம் கதிரவனைக் கண்ட கமல மல ரைப்போல மலர்ந்தது. புத்துணர்ச்சி பெற்றான். அடிபட்ட புலியின் வேகத்தைப் போன்று படகினை வெகு வேகமாகச் செலுத்தினான்.

அது ஓர் குட்டித் தீவு! இராஜசிங்கன் படகைக் கரையில் வீட்டு வீட்டுத் தரையில் காலெடுத்து வைத்தான்.

இயற்கையன்னை யின் கைத்திறனுக்கோர் தகுந்த சான்று அந்தத் தீவு. சுற்றிவரக் கடலால் சூழப்பட்ட வட்ட வடிவத்தில் அமைந்த இத்தீவில் குடிசனங்கள் வாழ்வதற்குரிய அறிகுறிகள் எதுவும்தென்படவில்லை. பச்சை வர்ணப் பசும் புற்றரைகள் செந்நிற நில மங்கையின் மேலாடையாக காட்சியளித்தது.

கற்பனையால்கூட சிருஷ்டிக்க முடியாத இத் தீவினை அதிசயக் கண்கொண்டு ஆர்வத்தோடு சுற்றிச் சுற்றி பார்த்தான் இராஜசிங்கன். மனதுக்கு மிக இரம்மியமான இக்காட்சிகள் பாலகன் அவன் கவலைகளைப் பஞ்செனப் பறக்கடிக்கச் செய்தன.

பலநாட் பட்டினியினைத் தணிப்பதற்கென மாதுளங்களின்கள் பலவற்றைப் பறித்துக் கல்லின் மேலே குத்திப் பிரித்தான். முத்து முத்தாக இருந்த இளஞ் சீவப்பு வீதைக் கனிகளைச் சுவைத்தான். முந்திரிகைப் பழச்சாறு அவன் நாவிற்கு தேவ அமிர்தமாயிற்று. தேன் கதலி வாழைப்பழங்களும் அவன் வயிற்றுக்குள் தஞ்சமடைந்தன. மாங்களிபும்

கரும்புச் சாரும் இளநீரும் அவன் உள்ளத்துக்கும் உடலுக்கும் தித்திப்பைத் தந்தன.

நித்திரையற்ற பல இரவுகளைக் கழித்த வீழிகள் எப்போது ஆறுதல் பெறுவோம் என ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தன. படகுத்தண்டையே தொடர்ந்து வலித்த கைகளும் தோள்களும் சற்று ஓய்வறுவதற்காக உடலைத் துன்புறுத்தின. பசி தீர்ந்த அசதி. மனிதநடமாட்ட மற்ற இத் தீவில் காணப்பட்ட கற்பாறை ஒன்றிலே மெல்லச் சரிந்து படுத்தான்.

கதிரவன் உதயமாகிப் பல நாழிகையான பின்தான் இராஜசிங்கன் வீழித்துக் கொண்டான். வீழித்தவுடன் அவன் கண்ணுற்றது வெள்ளை வெளேரென்ற மண்டையோட்டுடன் புள்ளடி வடிவிலமைந்த இருமுழங்கை எலும்புகள் பொறிக்கப்பட்ட சின்னம். பிரமிப்புற்றான். சற்று முற்றும் பயத்துடன் பார்த்தான்.

அதே தீவுதான்! அவன் படுத்திருந்ததும் அதே கற்பாறை தான். கடற்கரையிலும் அவனது படகு அசைந்தாடிக் கொண்டு தான் இருந்தது. மண்டையோட்டுடன் புள்ளடி வடிவில் அமைந்த எலும்புகளின் சின்னம் இப் பாறையில் பொறிக்கப்பட்டிருந்ததை நேற்று அவன் அவதானிக்காதது தான் அவனது திகைப்புக்கான ஒரே காரணம்.

மேற்சட்டையை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டவாறே “எதற்காக இவ்வபாய அறிகுறி இங்கு இப்படிப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது?” எனத் தன்னைத்தானே வினாவினான். வீடைதான் கிடைக்க வில்லை.

அந்தக் கற்பாறையை விட்டிறங்கும் போது அவதானித்தான். அக்கற்பாறை மிக இலேசாக ஆடியது. இராஜசிங்கனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

தன் பலத்தையெல்லாம் ஒன்று தீரட்டி தோளைக் கொடுத்தசைத்தான். மெல்ல மெல்லப் பாறை விலகிக்கொண்டது. என்ன வீந்தை? பாறையிருந்த இடத்திற்குக் கீழே சுரங்கம் போன்ற குகை அமைந்திருந்தது. மிக்க அழகான சிற்ப வேலைப் பாடுகளுடன் செயற்கையாகச் செதுக்கப்பட்டிருந்த கற்படிகள் பல ஒன்றின் கீழ் ஒன்றாக இராஜசிங்கனின் கண்ணுக்குத் தென்பட்டன.

ஆச்சரியத்துடன் படிகளில் காலை வைத்து அடிக்கு மேல் அடிவைத்த வண்ணம் மெதுவாக இறங்கினான். படிகள் நீண்டுகொண்டே போயின. முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்காமல் இறங்கிச் சென்றான். அப்போது...

மூன்று உருவங்கள் எதிர்ப்படிகளால் வந்தன. இராஜ சிங்கன் படபடவென அவ்வுருவங்களை நோக்கிச் சென்றான். அண்மையில் சென்றதும் நிமிர்ந்து அவ்வுருவங்களைப் பார்த்தான்.

மூன்றுமே மனித எலும்புக் கூடுகள்! அவை மூன்றும் இராஜசிங்கனை கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டன. இராஜசிங்கன் தன் கண்களைக்கூட நம்பமுடியாமல் திணறினான். பூவுலகில் எங்கணுமே காண இயலாத அதிசயம். மனிதச் சதையற்ற நடமாடும் உருவங்கள். தலை மண்டையிலிருந்து பாதம்வரை ஒரே எலும்புக் கோர்வைகள்.

“ஐயோ..! பேய்”! பிசாசு..!” விட்டுவிடுங்கள் என்னை என்றலறிப்புடைத்து உதறித் தள்ளிவிட்டு வந்த வழியே வெளியே ஓடிச் சென்றான் இராஜசிங்கன். அவனைத் தொடர்ந்து பிடிப்பதற்கென அம் மூன்று மானிட எலும்புக் கூடுகளும் கடகடவென ஓடலாயின.

சுரங்கத்தை விட்டு வெளியே ஓடோடி வந்த இராஜசிங்கன் திரும்பிப் பார்த்தான். அம் மூன்று மனித எலும்புக் கூடுகளும் அவனைத் துரத்தியவண்ணம் வந்தன. தீவைச் சுற்றி ஓடினான். அவனையே தொடர்ந்த எலும்புக் கூடுகள் வீட்டபாடில்லை. இராஜசிங்கனின் கால்கள் கடுத்தன.

துணிச்சலை வரவழைத்து நிலத்திலிருந்து கருங்கற்களை எடுத்து மளமளவென அவையீது வீசினான். கருங்கற்கள் அவ் எலும்புகளின் மேலே பட்டதும் அவை தள்ளாடி தடுமாறி கீழே விழுந்தன.

அருகிற் சென்று குனிந்து அவற்றைத் தொட்டுப் பார்த்தான். கறுப்பங்கியின் மேலே வெள்ளை மையினால் மனித எலும்புக் கோர்வைகளின் சித்திரம் மூன்று உருவங்களிலும் தத்ருபமாக வரையப்பட்டிருந்தன. மண்டையோட்டுப் பகுதி வரையப்பட்டிருந்த பக்கத்தை கிழித்துப் பார்த்தான். உயிருள்ள மனிதர்கள். மூவரும் பலமான கல்லெறி வீச்சுப் பட்டதனால் பிரக்ஞையற்றுக் கிடந்தனர்.

உடனே கடலண்டை சென்று தண்ணீரின் வந்து அம் மனித
எலும்புக்கூடு ஓவியம் வரையப்பட்ட கறுப்பங்கி மனிதர் மூவரது
முகங்களிலேயும் தெளித்தான்.

சீல நொடி நேரம் கழிந்தது மூவரும் ஒரே நேரத்தில்
முனையவண்ணம் இமைகளைத் திறந்தனர். பின்னர் எழுந்திருந்தனர்.

ஒருவரையொருவர் முறைத்துப் பார்த்து வீழியால் மொழி பேசிக்
கொண்டனர். இராஜசிங்கன் “நீங்கள் யார்?” என வினா வினான். அடுத்த
கணம்..! அவர்களனைவரும் டபாரென எழுந்து நின்றனர். மீண்டும்
இராஜசிங்கன் “நீங்கள் யார்? தெற்காகப் பொய் வேடம் பூண்டு
கொண்டீர்கள்?” எனக் கேட்டான். அவன் கேட்டு முடிப்பதற்குள்...

அம் மூவரும் ஒரே பாய்ச்சலில் கடற்கரையை நோக்கி ஓடினார்கள்.
திரும்பிப் பார்க்கக்கூடவில்லை. “ஏன் ஓடுகின்றீர்கள்? நிலலங்கள்!
நண்பர்களே, நான் உங்களுக்கு எவ்வித தீங்கும் செய்யமாட்டேன்..” என
மொழிந்துகொண்டு அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான் இராஜசிங்கன்.
அதற்குள் கரையிலிருந்த இராஜ சிங்கனின் படகின் உள்ளே மூவரும் ஏறி
அமர்ந்து வேகமாகத் தண்டை வலித்துச் செலுத்தினார்கள். “அது என்
படகு! நிலலங்கள்! போகாதீர்கள்” எனக் கூச்சலிட்டான். அவை
அனைத்தும் செவீடன் செவிக்குச் சங்கொலியாயின.

வெளி உலகத் தொடர்புகொள்ள ஒரே சாதனமாக அப்போதிருந்த
சிறுபடகுகூட அவன் கண்களில் இருந்து மறைந்தது.

மனித எலும்புக்கூட்டின் ஓவியம் வரைந்த கருமைச் சட்டை
போட்டிருந்த அவர்களது செயல்கள் அவனுக்கு மாம மாகவேயிருந்தன.
சிக்கலான சர்ச்சைகள் சிறுவன் மனதில் மின்மீனியைப் போல்
தோன்றிமறைந்தன. தூங்கவொண்ணாக் கவலைகள் இராஜசிங்கனைப்
பெரும் பித்தனாக்க முயன்றன. கடவுளை நம்பினோர் கைவிட்டார் எனத்
திடமாக நம்பித் தன்னைத்தானே தேற்றி இறைவனை இறைஞ்சினான்.

சுரங்கத்தினுள் இன்னமும் என்னென்ன மாமம் இருக்க கின்றதோ
என்று எண்ணியவாறு

திகிலூடன் மீண்டும் சுரங்கப் படிகளில் காலெடுத்து வைத்தான்.

மயான அமைதி சுரங்கத்தை ஆட்கொண்டிருந்தது. எலியைப்
பிடிக்கப் புதூங்கும் பூணையைப்போல் மெல்ல மெல்ல படிகளால் கீழே
இறங்கி வந்தான்.

அழகு ததும்பும் சுவர்க்கம் போன்ற அந்தத் தீவின் கீழே இத்துணை பிரமாண்டமான சுரங்கம் இருக்கும் என எள்ளவும் எண்ணியிராத இராஜசீங்கன் மெதுவாக அசைந்து முன்னும் பின்னும் பார்த்தவாறு நடந்தான்.

“எலும்பங்கி அணிந்தவர்கள் மூவரும் இச் சுரங்கத்தைக் காவல் புரிந்தனர் போலும். எனினும் இச்சுரங்கத்துள் ஆள் நடமாட்டம் இல்லையே” எனத் தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டான்.

நடந்து வந்தவனின் கண்களுக்கு ஒரு பெரிய பாறாங்கல்லூப் புலப்பட்டது. அதன் மேல் அபாயச் சின்னமான மண்டையோடு புள்ளடியிட்ட எலும்புகளின் அறிகுறிச் சின்னமிருந்தது.

பலங்கொண்டு அப் பாறாங்கல்லைத் தள்ளி அப்புறப் படுத்தினான். தளமட்டமாக ஒருவர் குனிந்து போகுமளவிற்கு சிறிய துவாரம் தென்பட்டது. கரிய இருள் தான் அத்துவாரத்தினூடாக காட்சியளித்தது. இராஜசீங்கன் கொழுந்து வீட்டெரிந்த தீவட்டி யொன்றினை எடுத்துக் கைகளிலேந்தி துவாரத்தினூடாக உள்ளே நுழைந்தான். அவனது இதயம் “படக் படக்” கென அடித்து அவனது பயத்தை வெளிக்காட்டிற்று. துவாரத்தின் மறுமுனையில் பிரமாண்டமான தேவாலயம் போன்ற ஓர் சுரங்க அறையிருந்தது.

துவாரத்திலிருந்து அறைமாதிரியிருந்த அச்சுரங்கத்துள்ளே குதித்தான். கரிய இருளில் மூழ்கியிருந்த அவ்வறைக்குள் ஒளி அணுவளவுமில்லை. தீவட்டியை உயர்த்திச் சுற்று முற்றும் பார்த்தான். தீவட்டியின் மிக மங்கலான வெளிச்சத்தில் அங்கிருந்தவை தெரிந்தன. அவனது நயனங்கள் ஆச்சரியத்தால் விரிந்தன.

ஏராளமான தேக்கு மர்ப்பெட்டிகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. பெட்டிக்குள்ளே என்னதான் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றறியுமாவலோடு சீரமப்பட்டுப் பெட்டியைத் திறந்தான்.

உள்ளேயிருந்தவை. ! ஜொலிக்கும் வைரங்கள். கண்ணைக் கவரும் முத்து மாலைகள், பளிங்குப் பவளங்கள், பொற்காசுகள், மங்காத ஒளி தரும் மாணிக்கங்கள், இராஜசீங்கனின் கையும் இயங்கவில்லை காலும் இயங்கவில்லை. அப்படியே வாயைப் பிளந்தபடி நின்றான்.

“இவையனைத்தும் எப்படி இச் சிறு தீவுக்கு வந்தன? ஒருவேளை பேய் பிசாசுகளின் வேலையோ?” என ஐயமுற்றான். அவனது சிற்றறிவுக்கு இத்துணை செல்வத்திலேயும் மறைந்திருந்த மாமம் விளங்கவில்லை.

தீவட்டியை எடுத்துக் கைகளிலேந்தி துவாரத்தின் ஊடாக வெளியேயிருந்த சுரங்கத்துக்கு வந்து திரும்பவும் பாறையைத் தள்ளி முன்னிருந்தமை போலவே துவாரத்தை அடைத்து விட்டான்.

சுரங்கத்தைக் கூர்ந்து கண்ணோட்டம் விட்டான். அச்சுரங்கப் பாதையின் முடிவிலே பெரிய ஒரு கதவிருந்தது. அக் கதவில் நீண்ட முட்கள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. அக் கதவு தவிர வேறு இரண்டு கரும் பாறாங்கற்களும் நடுவில் இருந்தன. அவற்றிலும் மனித மண்டையோடு புள்ளடி வடிவத்திலமைந்த இரு எலும்புகள் ஆதீய சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன.

மனித மண்டையோடு அதற்குக் கீழே புள்ளடி வடிவ லமைந்த எலும்புகளிரண்டு. இந்த அடாய்ச் சின்னத்திற்காய் காரணம் யாது? ஒரு வேளை இச்சுரங்கம் ஆல்களாலும் கண்ணுக்குத் தெரியாத பேய்களாலும் அமைக்கப்பட்டதோ? இவ்வாறெல்லாம் எண்ணிய இராஜசிங்கன் இரண்டாவது பாறாங் கல்லை மெல்ல நகர்த்தி உள்ளே நுழைந்தான்.

காற்றோட்டமோ, வெளிச்சமோ சிறிதேனுமில்லா அச்சுரங்க அறைக்குள்ளே நுழைந்து தீவட்டியை துவாரத்தில் வைத்தான். அச்சுரங்க அறைக்குள்ளே இருந்தவை போர் வாட்கள், குத்துக் கத்திகள், வேல் முனை ஈட்டிகள், உருக்குக் கேடயங்கள், போர் வீரனுக்கு வேண்டிய அத்தனை பொருட்களும் இருந்தன!

எரியந் தணலுக்கு எண்ணெய் வார்த்ததைப் போல மாயமான நிகழ்ச்சிகளால் மயக்கத்திலிருந்த இராஜசிங்கனுக்கு இப்பெரும் போர்க்களப் பொருட்கள் மேலும் மேலும் சிக்கலைத் தந்தன. இவை மட்டுமல்ல அறையின் மற்றொரு மூலையில் பற்பல மூட்டைகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அருகிலிருந்த குத்துக் கத்தியொன்றை எடுத்து மூட்டைகளைப் பரிசோதித்துப் பார்த்தான். நெல், எள்ளு, சோளம், குரக்கன் முதலிய தானிய வகைகள் அனைத்தும் இருந்தன.

கொழுந்து விட்டொரிந்த தீவட்டியில் தாவரத் தண்டின் நாள் சுற்றப்பட்டிருந்தது. அந்நாள் பல வாரங்களுக்குத் தொடர்ந்து எரியும் தன்மை வாய்ந்தது. எனவே ஆற்றிவு கொண்ட மனித நடமாட்டம் இங்குண்டு என இராஜசிங்கன் எண்ணிய போது “கலீர்..! கலீர்..!” என்றொலி துல்லியமாக எழுந்தது. அமைதியின் நடுவே அவ்வொலி அவன் செவியினுள் புகுந்ததும் அது காற் சலங்கையின் மென்னொலி என்பதை ஊர்ஜிதம்

செய்தபடி வெளியே வந்து பார்த்தான். எவருமேயில்லை. “கலீர்..! கலீர்..!” எனத் தொடர்ந்தொலித்தது.

உருவமில்லாத ஆவிகள் நடமாடுகின்றனவோ? என இராஜசிங்கன் சந்தேகப்பட்டான். துணிவைத் துணைகொண்டு “யார் இங்கு நடமாடுகின்றீர்கள்?” என உரத்துச் சத்தமிட்டான். சுரங்கச் சுவர்களில் எதிரொலித்தது அவன் குரல்.

“கலீர்..! கலீர்..!” சலங்கையின் மென்னொலி தொடர்ந்து ஒலித்தது. “பதில் சுறுங்கள்! பார் நீங்கள்!” என்று மீண்டும் கத்தினான். பேசிய பயனில்லை என உணர்ந்து படிகள் வழியே வெளியே வந்தான்.

மேற்பரப்பில் சலங்கையொலி கேட்கவேயில்லை. மீண்டும் பாதாளச் சுரங்கத்துக்குள் இறங்கிச் சென்றான். என்ன ஆச்சரியம்! இப்போது அங்கும் சலங்கையொலி கேட்கவேயில்லை. அந் நள்ளிரவு வேளையில் அப்பயங்கரச் சுரங்கத்துக்குள் நிற்கவே அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது.

மெதுவாக வெளியேறி ஏக்கப் பெருமூச்சோடு கடற்கரை வெண்மணற்பரப்பில் மெதுவாக சாய்ந்த இராஜசிங்கனைத் தூக்கம் பிடித்துக் கொண்டது.

“கலீர்..! கலீர்...! கலீர்..!” சலங்கையொலி. டபாரென வீழித்து எழுந்தான் இராஜசிங்கன். வெண்மணல், வெண்மதி, திரைகடல், நட்சத்திரங்கள் அனைத்தும் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தன. அதன் பின்தான் அவனுக்குப் புரிந்தது தான் கண்டது கனவு என்று. சே! சே! கனவில் கூட சலங்கை ஒலி வீட்டபாடில்லை என வியந்து வீட்டு மீண்டும் மெல்ல வெண் மணற் பரப்பில் படுத்தான்.

மறுபடியும் இராஜசிங்கன் வீழித்தவேளை பொழுது நன்கு புலர்ந்திருந்தது. “கலீர்..! கலீர்..!” என செவியில் ரீங்காரஞ் செய்தது சதங்கைச் சத்தம். இன்று எங்ஙனமாகினும் சதங்கை ஒலி எங்குண்டாகின்றது என்பதனைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும் எனத் திடமாகக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டான்.

மீண்டும் சுரங்கத்துள் இறங்கிச் சென்றான். தீவர்த்திகள் சுடர்வீட்டொரிந்த வண்ணமிருந்தன. அமைதி நிலவிக் கொண்டிருந்தது. இராஜசிங்கன் செவிகளைத் தீட்டிக் கூர்மைப்படுத்தினான். வெளியே கடலலைகள் கடற்பாறைகளில் மோதும் ஒலிகூடக் கேட்டது. ஆனால் சதங்கை ஒலி கேட்கவேயில்லை.

இராஜசிங்கன் தான் இன்னமும் பார்த்தறியா மூன்றாவது சுரங்க அறையைப் பார்க்கும் ஆவலோடு மூன்றாம் பாறாங்கல்லைச் சீரமத்துடன் அகற்றினான். துவாரத்தினூடாகக் கண்ணைப் பறிக்கும் ஒளி எழுந்தது. துவாரத்தின் வழியாக நுழைந்தான். துவாரத்தின் முடிவில் சாரளத்துக்குரிய பட்டுத் திரைச்சீலை நெளிந்து ஆடிக் கொண்டிருந்தது. திரைச் சீலையை விலக்கி வீட்டு எட்டிப் பார்த்தான்.

அவ்வழகிய மண்டபத்தின் நடுவில் பட்டு விரிப்புக் கம்பளங்கள் விரித்த பஞ்சணை மஞ்சத்தில் வனப்பு மிகு மங்கை ஒருத்தி பள்ளி கொண்டிருந்தாள். அவளிடத்தே அரசிளங் குமார்க்கான இலச்சினைகள் காணப்பட்டன.

அவளுக்குப் பக்கத்தே சாமரம் வீசிக் கொண்டிருந்த ஒருத்தி வியப்போடு எட்டிப் பார்த்த இராஜசிங்கனைக் கண்டதும் திகைத்து தன் தலைவியை எழுப்பினாள்.

எழுந்து கொண்ட எழில் நங்கை சிறுவன் இராஜ சிங்கனைக் கண்டதும் சீறினாள். இராஜசிங்கனுக்கு காரணம் புரியவில்லை. அதற்குள் அவள் பஞ்சணைக்குக் கீழே கையை வீட்டு பளிச்சென மின்னிய கூர்மையான கட்டாரி ஒன்றை எடுத்து இராஜசிங்கனை நோக்கி எறிந்தாள்.

திரெனக் குனிந்து கொண்டான் இராஜசிங்கன். கட்டாரி வந்த வீச்சில் வெளியே போய் வீழ்ந்தது. “சகோதரி நான் இத்தீவுக்குப் புதியவன். ஈழ நாட்டைச் சார்ந்தவன். உங்களுக் கெவ்வித தீங்கும் விளைவிக்க மாட்டேன். என்னை உங்கள்

தம்பியென எண்ணி நம்புங்கள்..” என இராஜசிங்கன் மொழிந்தவற்றை அவள் செவிமடுக்காமல் படுக்கையை விட்டெழுந்து நடந்தாள். “கலீ..! கலீ..!” சதங்கை ஒலித்தது. அம்மங்கை மண்டபத்துச் சுவரிலிருந்த ஒரு சிறு வீசையை அழுக்கினாள். மறு கணம் குட்டிக் கதவு ஒன்று தடால் என்ற ஒசையோடு வீழ்ந்து சுரங்க அறையை முற்றிலும் தெரியாதவாறு மூடியது. ஆச்சரியமுற்ற இராஜசிங்கன் படபடவெனக் கதவில் தட்டினான். அக்கதவிலும் கூட மண்டையோடும் புள்ளடியிடப்பட்ட எலும்பு இரண்டும் வெள்ளை மையினால் தீட்டப்பட்டிருந்தன.

விரகதியுடன் எழுந்து வெளியேறினான் இராஜசிங்கன்.

இவன் யார்? எதற்காக இந்தச் சுரங்க அறைக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கின்றான்? ஏன் கட்டாரியை எடுத்து என்னைக் குறிபார்த்து எறிந்தான்? சீல சமயம் இவள்தான் இச்சுரங்கத்தை அமைத்து மணி மண்டபத்தையும் ஆக்கினாளோ? சேடிப் பெண்களின் துணையுடன் இரகசியமாக ஏன் மறைந்து வாழ்ந்து வருகின்றான். மண்டையோடு அபாய அறிகுறிச் சின்னத்திற்கும் மனித எலும்புக் கோவைச் சட்டைக்காரர் மூவருக்கும் இவ்வழகிய வனிதைக்கும் என்ன தொடர்பு? இப்படியான வீனா இராஜசிங்கன். நெஞ்சத்தில் அலைமோதியது. மனிதன் ஒருவனது தும்மல் ஒலி சுரங்கப் பாதையின் முடிவிலிருந்த இரும்புக் கதவுக்கும் பின்னாலிருந்து வந்தது.

சுற்று முற்றும் பார்த்தான் இராஜசிங்கன். அக்கதவையடுத்துச் சீல கஜ தூரத்திலே வட்ட வடிவ வீசை யொன்றிருப்பதை தீவட்டியொளி காட்டிக் கொடுத்தது.

வீசையை மெல்ல அவன் சுழற்றியதும் “கொர்..?” என்ற காணகூர ஓசையுடன் கதவு திறக்கப்பட்டது. ஆவலுடன் உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்தவன் மலைத்தான்! கடகடவெனப் பின் நோக்கி ஓடிப் போர்க் கருவிகள் வைக்கப்பட்டிருந்த இரண்டாவது சுரங்க அறைக்குள்ளே நுழைந்து வெள்ளிக் கத்தி களையும் குத்துவாளையும் எடுத்துக்கொண்டு மீண்டும் சுரங்க அறையினுள் நுழைந்தான்.

அந்த அறையின் சுவரோடு சேர்த்து சுமார் ஜம்புது மனிதர்கள் இணைக்கப்பட்டுத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது கைகளில் விலங்குச் சங்கிலி மாட்டப்பட்டிருந்தது. சங்கிலி முனைகள் சுவரில் கொழுவி வீடப்பட்டிருந்தன. அனைவரும் அடிமைக் கைதிகளைப்போன்று அரையீல் மட்டும் சின்னஞ்சிறு துணியுடன் காணப்பட்டனர். அனைவரும் சோர்ந்துபோய்க் கிடந்தனர்.

“யார் நீங்கள்?” எனக் கேட்டான் இராஜசிங்கன். அனை வரும் உறக்கத்தில் இருந்து வீழித்தவர்கள் போலானார்கள். இராஜசிங்கன் மீண்டும் “யார் நீங்கள்? ஏன் பேசாமலிருக்கின்றீர்கள்?” என வீனாவீனான். அங்குமிங்கும் முனைகல் ஒலியெழுந்தது.

“நான் உங்களது நண்பன், இத்தீவுக்குப் புதியவன். எந்தநகை ஈழநாட்டின் மன்னன். விசமிகள் என்னை கடலில் அழுக்கித் தொலைத்துக் கட்ட முனைந்தனர். கடவுள் கிருபையால் தப்பி எப்படியோ இத்தீவுக்கு வந்துவிட்டேன்.” எனச் சுருக்கமாகத் தன்கதையை கூறி முடித்தான். அப்போது..!

பதினெட்டு வயது கொண்ட இளைஞனொருவன் “நாங்கள் உன்னை நம்புகின்றோம். இச்சுரங்கம் கடற் கொள்ளையர் கூட்டத்தினரால் ஆக்கப்பட்டது. எங்கள் கப்பலைக் கொள்ளை அடித்து எங்களையும் கைதிகளாகப் பிடித்து வந்து இங்கே வைத்திருக்கிறார்கள். அக்கயவர்கள் வாரம் ஒரு தடவையோ, மாதம் ஒரு தடவையோ தாம் கொள்ளை அடித்தவற்றை இங்கே கொண்டு வருவார்கள். அப்போதெல்லாம் எங்களை விலங் கீனின்றும் விடுவித்து கொள்ளையடித்த பொருட்களைச் சுரங்கத்துக்கு கொண்டு வருதல், மரக்கலத்தைப் பழுது பார்த்தல், உணவு சமைத்தல் போன்ற வேலைகளைச் செய்விப்பர். மறுத்தால் கசையடிதான் பரிசு கிடைக்கும். பின்னர் விரிவாகச் சொல்கிறேன். முதலில் எங்களை விடுவித்து விடு” என்றான்.

சுவருடன் இணைத்திருந்த சங்கிலியைப் பலம் கொண்டு இழுத்தான் இராஜசிங்கன். அவனது வீடா முயற்சியால் சங்கிலி விடுபட்டுக் கொண்டது.

அடிமைச் சங்கிலியை அவிழ்த்து அனைவரையும் விடுதலை செய்தான். சுதந்திரப் பறவைகளாயினர். ஒவ்வொருவரின் கண்களிலேயும் கனிவு நிறைந்திருந்தது.

இராஜசிங்கன் முன்னர் தன்னுடன் உரையாடிய இளைஞனை நோக்கி “நண்பனே! உன் பெயர் என்ன? நாடு யாது?” என்றான். “என் பெயர் மணிவண்ணன். உன் நாட்டிற்கருகில் உள்ள சோழ மண்டலத்தைச் சார்ந்தவன். வாணிபத் துறையில் ஈடுபட்டுப் பிறநாடுகளுக்குப் பயணஞ் செய்கையில் என் செவ்வத்தை இச்செருக்கர்களிடம் இழந்ததுடன் அடிமையுமானேன். என்னுடன் வந்த ஏராளமானவர்கள் என்ன கதியை அடைந்தனரோ தெரியாது. இங்குள்ளவர்கள் பற்பல தேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்.”

“இக் கடற்கொள்ளையர்கள் கூட்டத்தினரின் தலைவன் யவன நாட்டரசர் நீலராணி மேல் மோகங்கொண்டு அவளைப் பலாத்காரமாக இங்கு எடுத்து வந்து சிறை செய்துள்ளான். நீலராணியின் தோழியர் பலர் அவளுக்குப் பணிவிடை செய்து வருகின்றார்கள்” என்றான்.

பின்பு எல்லோரும் நண்பர்களாயினர். வெளியில் வந்து கடற்காற்றை அனுபவித்துக் கொண்டு கண்ணயர்ந்தனர். இராஜசிங்கனின் கண்கள் மூட மறுத்தன. அவனது சிந்தனை “எங்ஙனம் அடிமைகளான இவர்களை மீண்டும் அவரவர் நாடுகளுக்குத் திரும்பச் செல்லச் செய்யலாம்” என எண்ணிற்று.

இராஜசிங்கன் தனது சிந்தனையில் உதித்த எண்ணத்தை அனைவருக்கும் எடுத்துரைத்தான். மணிவண்ணன் அதனை மகிழ்வோடு வரவேற்றான்.

மணிவண்ணன் “இப்பொழுதே நாம் எல்லோரும் இந்தத் தீவைவீட்டுப் புறப்பட வேண்டும். இனிமேலும் தாமதிக்கக் கூடாது. கடற்கொள்ளையர்கள் வந்துவிடுவார்கள். ஒவ்வொருவராகக் கப்பலில் ஏறுங்கள்” என மொழிந்தவுடன் அடிமைக்கைகதிகளில் ஒருவர் பாய்ந்து மணிவண்ணனின் குரல்வளையைக் குரங்குப் பிடியாகப் பிடித்தான்.

இராஜசிங்கன் அவனைத் தீரெனப் பிடித்துக்கொண்டு “யாரப்பா நீ? எதற்காக இந்த நல்லவர் கழுத்தை நெரித்துக் கொலை செய்ய எத்தனக்கின்றாய்?” என்று வினாவினான்.

“யான் யவன நாட்டைச் சேர்ந்தவன். இவன் யவன ராணி நீலராணியைப் பற்றி சிறிதேனும் எண்ணாததுதான் இவன் செய்த பெருங் குற்றம்.

அவ்வரசிளங்குமாரியை இங்கு இப்பயங்கரக் கொள்ளையர்களிடம் வீட்டு வீட்டு நாம் மட்டுமே புறப்படுவது தகுமா?” என்றான் அம்முரடன். அவனது அரச வீசுவாசத்தைக் கண்டு அடிமைக்கைகதிகள் கூட்டம் மலைத்தது. மணிவண்ணன் எழுந்திருந்தான். “தவறு என்மேலல்ல. நம்மையெல்லாம் வீடுதலை செய்தவன் இராஜசிங்கன். நமது நலனைத் தன் தலைமேல் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பவன். சிறுவனாயினும் அவனேதான் எங்கள் தலைவன். அவனது கட்டளைதான் செல்லுபடியாகும்” எனக் கெஞ்சலாகப் பதிலுரைத்தான் மணிவண்ணன்.

“நீயே சென்று நீலராணிக்கும் அவளது சேடிப் பெண் களுக்கும் வீடயத்தை விபரித்து அழைத்துவா நாம் செல்லும் நாடுகளில் யவன நாடு முக்கியமானதுதானே” என்றான் இராஜசிங்கன். சீட்டெனப் பறந்தான் யவனபுரத்தன்.

“தோழர்களே! கடற் கொள்ளையர்கள் கள்ள வழியிலே சேர்த்த அளப்பரிய பெருஞ் செல்வங்கள் நமது நாடுகளில் வாழும் எண்ணுதற்கரிய ஏழைகளுக்கு மூலதனமானால் அவர்கள் தொழில் புரிவார்கள். அவர்களின் குடும்பம் சிறக்கும். வறுமை பறக்கும். அதனால் நாடும் வளம் பெறும்” என இராஜசிங்கன் சொன்னதை அன்னவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். மணிவண்ணன் ஈழத் திருமகளின் பெரு உள்ளமதைக் கண்டு வியப்படைந்தான்.

கரங்கத்துப் பொருட்கள் நன்மை பயக்கும் எண்ணத்துடன் மரக்கலத்து கீழ்த் தளத்தில் தஞ்சமடைந்தன. யவன நாட்டரசி நீலராணிக்கு பூரா வீபரங்களையும் யவனபுரத்து இளைஞன் விபரித்தான். அவள் இராஜசீங்கனை அன்னியன் என முன்னர் கருதி அறியாமற் செய்த தவறுக்கு மன்னிப்புக் கோரினாள்.

ஆழகு மரக்கலம் ஆடி அசைந்து புறப்பட்டது. திரைகடலோடித் திரவியம் தேடிய மணிவண்ணன் திசையறி கருவியாக மரக்கலமதனை நன்கு இயக்கினான். நாடு அடைந்து வீடு சென்று மனைவி மக்களைக் காணாமற்போகிறோம் என மனதில் எழுந்த ஆயிரம் மகிழ்ச்சித் தூடிப்புடன் மரக்கலத்துத் தண்டை வெகு வேகமாக வீரர்கள் வலித்தனர்.

“டமார்!” ஏறிவெடி குண்டு அவன் கண்ணைத் தன் பிரகாசத்தால் குருடாக்கியது செவியையும் செவிடாக்கியது. துணுக்குற்ற இராஜசீங்கன் பார்வையைத் தாழ்த்துவதற்குள் “டமார்!” இன்னோர் ஏறிகுண்டு. இந்தச் சமயம் அது மரக்கலத்து மேற்றளத்தில் வீழ்ந்தது. உடனே சாமர்த்தியமாக அருகிலிருந்த தண்ணீர்க் குவளையை எடுத்து வெடி மேல் வீசிவிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான். அங்கே..!

அவர்களது மரக்கலத்திற்கு வெகு அண்மையில் நின்றுகொண்டிருந்தது இன்னொரு மரக்கலம். அதன் உச்சியில் சிகப்புக் கொடி பறந்து கொண்டிருந்தது. அச் சிகப்புக் கொடியில் மண்டையோடு, அதன் கீழ் புள்ளடியிருப்பதைப் போல இரண்டு எலும்புகள் ஆகியன பொறிக்கப்பட்ட சின்னம் துலங்கியது.

வெடி குண்டின் ஓசை கேட்டு நீலராணி, அவள் தோழியர், மணிவண்ணன் உட்பட அனைவரும் மேற் தளத்துக்கு வந்தனர். வெடிகுண்டு வீச்சு நிறுத்தப்பட்டது. தம்மை அடிமைகளாக்கிச் சிறை செய்த கடற்கொள்ளையர்களின் கப்பல் தம்மை நெருங்கிப் பக்கத்தே வந்து நிற்கிறது என்பதனை அவர்களின் கண்கள் நம்ப மறுத்தன.

இராஜசீங்கன் மணிவண்ணனிடமும் ஏனையோரிடமும் “உங்களையெல்லாம் அடிமைப்படுத்திய இந்தக் கடற் கொள்ளையர்களை நமது வீரத்தினாலோ பலத்தினாலோ வென்று வீட முடியாது. ஏனெனில் அவர்களிடம் ஏராளமான போர் வீரர்களும், போர் உபகரணங்களும் உள. சண்டையில் நிச்சயம் நம்மில் பலர் மடிந்தொழிந்து விடுவர். நானே அவர்களின் மரக்கலத்துக்கு நீந்திச் சென்று அவன் மனதைமாற்ற முயற்சிக்கின்றேன்” என்று மொழிந்தான்.

“வீண் முயற்சி! வீஷப் பரிட்சை! நாம் நம் வழியே பயணத்தைத் தொடருவோம். நடப்பது என்னவாயினும் நடக்கட்டும்” என்றான் மணிவண்ணன். “அவனும் ஒரு மனிதன் தானே! மறத்தால் எதையும் வெல்ல முடியாது. அறத்தால் அண்டசராசரத்தையும் ஆளலாமல்லவா? அதற்கிணங்க நடப்போம் நான் போய்த் திரும்பி வரும் வரை தயைகூர்ந்து நீங்கள் எதுவுஞ் செய்யாமல் இருங்கள். உங்கள் ஒவ்வொருவரின் உயிரும் என் பொறுப்பில் உள்ளது. கவலையை விடுங்கள்” எனக் கூறிவிட்டு “மளார்!” ஆழ்கடலுக்குள் வீழ்ந்து நிந்தினான் இராஜசிங்கன்.

சிறுவனின் செயல் கண்டு வியந்த அடிமைகள் தாம் பேசாமலிருப்பது நன்றல்ல என்றெண்ணித் தாயும் இராஜசிங்கனைப் பின்தொடர முயன்றனர். மணிவண்ணன் இராஜசிங்கன் மொழிந்தவற்றைக் கூறி அவர்களைத் தடுத்தான்.

முன்பின் பார்த்தறியாத சிறுவன் அடிமைகள் கப்பலிலிருந்து நீந்திவருவதைக் கண்ணூற்ற கடற் கொள் ளையா்களுக்கு அதிர்ச்சி மேல் அதிர்ச்சி உண்டாயிற்று. எனினும் அவர்கள் தளர்ச்சி அடையவில்லை. வெட்டுக் கத்தி, குத்துவாள், நச்சு முனை ஈட்டி, சவுக்கு முதலியவற்றைக் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டனர்.

கடற் கொள்ளையா்களின் கப்பலின் மேற் தளத்துக்கு ஏறிவந்த இராஜசிங்கனின் நெஞ்சுக்கு நேராக நீட்டியவண்ணமிருந்த நச்சுமுனை ஈட்டிகளும் குத்துவாட்களும் அவனை வரவேற்றன. ஏவலாளர்கள் போல உடைதரித்த பலர் அவனை தங்கள் தலைவன் வீற்றிருந்த மண்டப அறை ஒன்றுக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

நாய்கைகள் பல நகர்ந்தன. நிசப்தம் இரு மரக் கலங்களையும் ஆட்சி புரிந்தது. இராஜசிங்கனைச் சீத்திரவதை செய்து அவனை கொன்று விடப் போகின்றனரே! சிறுவனை உயிருடன் விடுவரா? இவ்வாறு எண்ணியெண்ணித் தன் மனதைக் குழப்பினாள் நீலராணி. மணிவண்ணனும் பொறுமையின் எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டினான்.

“இனிமேல் பொறுத்துக் கொள்ளும் சக்தி எமக்கில்லை. அந்தக் கொள்ளையர் கப்பலுக்கருகில் நமது கப்பலையும் செலுத்திக் கொண்டு போனால்தான் உள்ளே நுழைந்து நம்மைக் காப்பாற்றிய இராஜசிங்கனை நம்மால் காப்பாற்ற முடியும். இதற்குள்ளேயே என்ன என்ன பேராபத்துக்கள் உருவெடுத்தனவோ? உடனேயே நம் கப்பலையும் செலுத்துங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் மணிவண்ணன். கட்டளை பிறந்த சிறிது நேரத்தில் இரண்டு கப்பல்களும் நெருங்கிக் கொண்டன.

கடற் கொள்ளையர்கள் அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். யவன நாட்டரசு நீலராணி மணிவண்ணன் உட்பட அனைவரையும் கீழ் தளத்து மண்டபத்தினுள் தலைவனிடம் அழைத்துச் சென்றனர்.

பிரமிப்பு அவர்களைப் பீடித்துக் கொண்டது. காரணம்..! கடற்கொள்ளையர்களின் தலைவனானவன் மண்டியிட்டு வாயைக் கைகளால் பொத்திக் கொண்டே மெளனியாகக் கீழே அமர்ந்திருந்தான். ஆசனத்திலே வீற்றிருந்தவன் சாட்சாத் இராஜசீங்கனேதான். ஞான உபதேசம்

நடந்துகொண்டிருந்தது. இராஜசீங்கன் கள்வா தலைவனின் செவியுள் பஞ்சசீல நெறிகளைப்பற்றித்தான் அறிந்தவற்றைப் பரம இரகசியமாக உரைத்தான். ஈழத்தினரசன் இயம்பிய வார்த்தைகள் இரும்பு இதயங் கொண்ட கள்வா தலைவனின் உள்ளத்தை மாற்றி அமைத்தது. நீர்க்குமிழியான நிலையல்லாத வாழ்வினை நன்னெறியில் நாத்திப் பிறந்த பயனை எய்துவதே சாலவுஞ் சிறந்தது கடவுளின் வடிவம் கருணையேதான் என்ற உயர்ந்த தத்துவத்தை உள்ளடக்கி இராஜசீங்கன் மொழிந்தவை அக்கள்வா

தலைவனது கோர மனதை மாற்றியது. இவற்றினை யெல்லாம் பார்த்த மணிவண்ணன் நயனங்கள் வீரிந்தன.

“எண்ணற்ற பாவங்களை எல்லாம் செய்து விட்டேன் ஐயகோ...! கணக்கில்லாது கொள்ளை அடித்துக் கொடுமை செய்தேன். இதற்கெல்லாம் பிராயச்சித்தம்தான் என்ன?” எனக் கேட்டான் கள்வா தலைவன் “அறியாமல் செய்யும் பாவங்கள் எல்லாம் மன்னிக்கப்படும்.” என வீடை பகர்ந்தான் இராஜசீங்கன்.

“அன்பு வழி சென்று வாழாது தீமை வழியில் பஞ்சமா பாதகங்களைப் புரிந்தேனே. கருணையே கண்ணியமான இலட்சியம் என்று உணராமல் எளியவரை அடிமைப்படுத்தி விட்டேன். அநாகரிகச் செயலில் ஈடுபட்டேன். நடந்தவற்றை மறந்து என்னை ஏற்றுக் கொள்! உன் மலாப்பாதத்துக்கு தொண்டு புரிவது தான் எந்தன் இலட்சியம்” எனக் கண்ணீர் வழிந்தோடக் கதறினான் கள்வரின் தலைவன். பின்பு..!

திருடர்களின் தலைவன் தன் உடைகளை அகற்றி காவிபுடை தரித்துக் கொண்டான். இராஜசீங்கன் பூரிப்பால் தன்னை மறந்தான். தீய வழி சென்றவனை நல்லவன் ஆக்கியதற்கு வாய்ப்புக் கிட்டியமைக்கு மனமகிழ்ந்தான்.

இரண்டு மரக்கலங்களும் நகர்ந்தன. அடிமைகள் கூட்டமும் சுதந்திரம் பெற்றது. யவனபுரத்தரசி நீலராணி ஏராளமான பாசுகளை இராஜசிங்கனுக்குக் கொடுத்துத் தன் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்து தான் முன்பு நடந்து கொண்ட விதத்திற்கு மன்னிப்பும் கோரினாள். “தவறு செய்வது மனித இயல்பு” என்ற ஒரே வாசகத்துக்கு ஈழத்திருமகன் அவளிடமிருந்து விடை பெற்றான். சோழ தேசத்து மணிவண்ணன் இந்நீர விழாவை ஒத்த கோலாகலமான விழாவொன்றினை நடாத்தி தன் நட்பைக் காட்டினான்.

மீண்டும் ஈழத்து மண்ணில் உவகையுடன் காலை எடுத்து வைத்தான். தாயகம் திரும்பிய இராஜசிங்கனுக்கு காத்திருந்த பேரதர்சி தந்தை கீர்த்திழி மேகவாணன் கொலை செய்யப்பட்ட செய்தியே துடிதுடித்தான். பதைபதைத்தான். கங்கையைப் போல கண்ணீர்பெருக்கெடுத்தது அவன் கண்களில் இருந்தது.

“எவன் என் தந்தையைக் கொன்றவன்?” என்று வேதனையுடன் கேட்டான். அமைச்சரவையினரை. “தளபதி விஜயசிங்கன்” என்றார். வீறு கொண்ட வேங்கை போலெழுந்த இராஜசிங்கனைத் தடுத்தனர் அமைச்சர்கள். “மக்கள் அக் கயவனுக்கு மகத்தான பாடத்தைக் கற்பித்து விட்டனர். உன் தந்தையைக் கொன்று விட்டு, உன்னையும் ஆழ் கடலுள் தள்ளிவிட்ட விஜயசிங்கன் சதி செய்தமையை அறிந்த மக்கள் துயரமுற்றுக் கலவரப்பட்டனர். விஜயசிங்கனை பிடித்து உயிரோடு அவன்மேல் மிகப் பெரிய சமாதி ஒன்றையும் கட்டி மூடிவிட்டார்கள். அதோ தெரியும் பெரிய சமாதிதான் தம்பி!” என்றார்கள். ஈழத் திருமகன் சிலை எனச் சமைந்தான். அவன் கண்களிலிருந்து துன்பக் கண்ணீர் பொலபொலவென வழிந்து பாதங்களை நனைத்தது.

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

தி. ச. வரதராசன் (வரதர்)
ரூபகார்த்த அன்பளிப்பு
இல. 84/3, வண்ணார்பண்ணை,
யாழ்ப்பாணம்

நால் நயம்

௩. கலாநிதி இ.முருகையன்

‘மல்லிகை’, ‘தாயகம்’, ‘நவமணி’, ‘தினகரன்’, ‘கணையாழி’ முதலிய ஏடுகளின் வாசகர்களுக்கு நன்கு பழக்கப்பட்டதோர் எழுத்தாளர், சி. சுதந்திரராஜா அவர்கள். அவருடைய சிறுகதைகள், சிற்பில தனித்தன்மைகளைக் கொண்டவை. இவற்றை நாமெல்லாம் படித்து நயந்துள்ளோம். இப்பொழுது அவர் தாம் எழுதியவற்றுள் நூற்பத்தாறு கதைகளை ஒரே புத்தகமாக வெளியீட்டுள்ளார். அந்தப் புத்தகத்தின் பெயர் ‘சிறுகதை’ அது வெளிவந்த ஆண்டு 2001.

எவ்வித ஆர்ப்பாட்டமும் இல்லாமல், சீக்கனமான நேரீய வடிவிலே அந்தப் புத்தகம் அமைந்துள்ளது. முன்னுரை, பின்னுரை, அணிந்துரை, துணிந்துரை என்ற சம்பிரமங்கள் எவையும் இன்றி எளிமையாகவும் செவ்வையாகவும் அவர்தம் படைப்புகள் நமக்குத் தரப்பட்டுள்ளன. எந்தவிதமான அல்லல் அளப்புகளும் இல்லாமல், அந்தக் கதைகள் நேரடியாக நம்முடன் பேசுகின்றன. ஆனால் இவைகள் குட்டிக்கதைகள் அல்ல சிறுகதைகள் தான். சுருக்கமும் செறிவும் இவற்றின் வலிமையாய் உள்ளன. பேசாத பேச்சாகவும் வாசித்து முடித்த பின்னும் இதயங்களிலே பின் - அதிர்வுகளை விட்டுச் செல்லும் வல்லமை உடையன.

சுதந்திரராஜாவின் தனித்தன்மைகளுள் முதன்மையானது, அவர்தம் அனுபவம், பரப்பு - வீடய வீலாசம். பற்பல வேறுபட்ட களங்களிலே சம்பவங்கள் நடக்கின்றன. இரத்தமும் சதையும் உள்ள உண்மை மனிதர்கள் இந்தக் களங்களிலே நடமாடுகிறார்கள். இவர்கள் வெறும் நழுவல்களோ, பொய்மைகளோ அல்லர் சமூகத்தின் பல்வேறு படிநிலைகளில் உள்ளவர்களும் இந்தக் கதைகளில் படம்பிடித்துக்காட்டப்படுகிறார்கள். பல்வேறு குணம் படைத்தவர்கள் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபடுகிறவர்கள் பலவிதமான இக்கட்டுகளில் மாட்டிக்கொள்கிறவர்கள் புறச்சூழல்களின் கொடுமைகளுக்கும், வக்கிரப் போக்குள்ள சமூக விரோதிகளின் நெருக்குவாரங்களுக்கும் உட்பட்டாலும், சவால்களை எதிர்கொண்டு துணிந்து நிற்பவர்கள்.

இந்தக் கதைகளிலே யாழ்ப்பாணத்துச் சுருட்டுக் கொட்டில் வரும் தோட்டக்காட்டுத் தொழிற்சாலை வரும் துரைமாரின் சொகுசு மாடங்கள் வரும் கேரளத்துத் ‘தீ வண்டியும்’ (புகை வண்டியும்) கடுவண்ணாவை வீதியின் முகப்புப் பள்ளமும் கட்டுநாயக்காவின் சுதந்திர வர்த்தக வலயமும்

வரும். அவ்வளவு வீட்டு வீதியாக நடமாடும் கெட்டித்தனமும் பரந்த வாழ்க்கை அனுபவக் கிரகிப்பும் சுதந்திரராஜாவிடம் காணப்படுகின்றன.

கதை மாந்தர்களும் அப்படிப்பட்டவர்கள் தான் பல்வேறு வாக்கங்களின் பிரதிநிதிகளாகவும் பல்வகைப்பட்ட வாழ்க்கை நோக்கும் குண வீசித்திரங்களும் உடையவர்களாகவும் அவர்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர். தெம்பிழந்தபடி கட்டாந்தரையிற் கிடக்கும் தெய்வானை, இரத்தினக்கல் வியாபாரத்தில் மலை மலையாகக் குவிக்கும் முபாரக் ஹாஜியார், ஏதோ ஒரு கொலையில் சம்பந்தப்பட்ட தடி ஆசாமியான சோமே, குஞ்சுத் தாடியோடு, விறைப்பான பார்வையோடு இருந்த கிளாக்கன் வீன் சென்ற - இப்படி எத்தனையோ வகைப்பட்ட மனிதர்களைக் கதாசிரியர் நம் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறார்.

இந்தக் கதை மாந்தர்களின் நடத்தைகள் வெறும் வருணனைகளாக சுதந்திரராஜாவின் கதைகளில் வெளிப்பட வில்லை. இவர்களின் புறச் சூழல்களையும் இவர்களை உள்ளின்று இயக்கும் காரணிகளையும் ஒரு வகையான பகுப்புணர்வுடன் பரிசீலித்து விமர்சனம் செய்யும் தொனி கதைகளில் வீரவியுள்ளது. தம் கதை மாந்தர்களைப் பரிவோடும் பற்றோடும் நெருங்கிச் சென்று நோக்கும் கதாசிரியர். சீல நுணுக்கமான குணவீசேடங்களைக் காட்டுவதுடன் (ஒரு வழியிலே, திரைப் படங்களில் வரும் குளோசப் போல) அவர்களின் பலவீனங்களையும் தள்ளாட்டங்களையும் தயக்க மயக்கங்களையும் தெளிவாக கலைநயத்தோடு, திடமான - உறுதியான - மொழிப்பிரயோகத்தின் உதவியுடன் நம்முன் நிறுத்தும் இலாவகம் வியந்து மெச்சத்தக்கது. ஊடுபோய் எதையும் உள்புகுந்து வெட்டிப்பிளந்து பிரித்து டிரீசுக்ற பண்ணி ஓர் உயிரியலாளன் எவ்வாறு ஒரு கீரைத்தண்டின் வெட்டு முகத்தை நிறமூட்டி ஒளியேற்றிப் பெருப்பித்துபார்த்து வரைந்து கொள்வானோ அதே போன்ற நுன்பார்வையுடன் சாவாதனமாக சீல விடயங்களைப் பதிந்து தருகிறார் இந்தக் கதாசிரியர் இதற்கு மனித இன்பதுன்பங்கள் உறைப்பு விறைப்புக்களையும் அவற்றின் மெலிவு நலிவுகளையும் உற்று நோக்கும் திறமையும் அவதானிப்பும் இன்றியமையாதவை. இந்த அவதானிப்பு 'நுண்மாண் நுழைபுலம்' என்று பேசப்படும் உள்ளொளியும் இந்தக் கதைகளிலே துலங்கித் தோன்றுகின்றன.

வகை மாதிரியான எடுத்துக் காட்டுக்கள் சீலவற்றையும் காண்போம். 'இரும்பையும் உருக்கும் அனல்' என்பது ஒரு கதை. இது நடைபெறும் களம் ஒரு தேயிலைத் தோட்டம் தோட்டத்துரையின் பங்களாவைப் பராமரிப்பதற்கு நான்கு தினக் கூலியாட்கள் அமர்த்தப்படுவதுண்டு. ஆனால் பங்களாவின் நிறந்தரக் கூலியாள் பெரியசாமி அனுடைய ஒரே மகன் பாலகிருஷ்ணன் அவனுக்குப் போலியோ வந்ததால் கால்கள் சற்றே முடங்கிப் போயின. 'ஆடம்பரம் கொடிகட்டிப் பறந்திரும்

இடம்' என்பது பாசறை பங்களா பற்றிக் கதாசிரியர் உதிர்த்து விட்டிருக்கும் சருக்கக் குறிப்பு பின்வரும் வசனங்கள் அந்தக் குறிப்பை விளக்குகின்றன.

'...பாசறை பங்களாவில் சேர்ந்தது அதிஷ்ட தேவதையின் கடைசத்திலே தான் என்று பாலகிருஸ்ணனுக்குத் தோன்றியது. அங்கு குளிர்சாதனப்பெட்டி நிறையப் பழங்கள் பட்டர் கட்டி வெண்ணெய்க்கட்டி ஜஸ்கட்டி' பெட்டி திறந்தவுடன் வெளிர் ஆவீ வெளிவந்தது கண்டெல்லாம் பாலகிருஸ்ணன் ஆச்சரியம் அடைந்தான் எவ்வளவோ மன ஆசை வந்தாலும் வெண்ணெய்க்கட்டியை கடித்து தின்னும் அவகாசம் அவனுக்கு கிட்டுவதில்லை. இரவில், தனிமையில், குளிர்சாதனப் பெட்டியீது கண் போனாலும் நேர்மை அவனைக் கண்காணித்துத் தடை போட்டியீடும்.

ஏன் இந்த வர்ணனை என்று, கதையை வாசித்து கொண்டு போகும் நாம் ஆச்சரியப்படுகிறோம் ஆடம்பரங்களை ஏக்கத்துடன் பார்ப்பது மாத்திரம் தான் சிலருடைய கதியாகவும் வீதியாகவும் இருக்கிறது. இந்த ஆடம்பரங்களின் எசமானார் எவ்வளவு கொடுர சிந்தை படைத்தவர் என்பதை கதையின் பிற்பகுதி நமக்கு உணர்த்துகிறது தோட்டத்திலே கலாட்டா செய்தனர் என்ற முறைப்பாட்டின் பேரில், வீரசாமி, வேலு, கருப்பையா ஆகிய தொழிலாளர்கள் மூவரும் வீசாரணை எதுவும் இல்லாமல் கொடுரமாகக் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள். மூன்று பேரும் கயிற்றாற் கட்டப்பட்டு லொறியில் ஏற்றப்படுகிறார்கள். மலைக்கோயில் அமைந்த கிருகிரு பள்ளம் வரை லொறி போகிறது கதை முடிவைக் கதாசிரியர் சொற்களிலேயே காண்போம்.

'பாதை விளிம்பில் லொறியை நிறுத்திக் குலுக்கினார் தோட்டத்துரை. கதவு திறந்த நிலையில் கயிற்றாற் கட்டப்பட்ட மூவரும் கிருகிரு பள்ளத்தில் தலை தெறிக்க விழுத்தப்பட்டனர். வீசீ ஏறிந்த தக்காளிப் பழம்போல் மூவரின் உடலும் சிதறுண்டன. மலைமுகட்டில் நடப்பதை நேருக்கு நேராகப் பார்த்துக் கொதிப்படைந்த அனைவரும் வீரியத்தால் நெருப்பானார்கள்'.

இந்தக் கதையில் சுதந்திரராஜா 'அய்றண' என்னும் முறண் குறிப்பை எவ்வளவு ஆற்றலுடன் கையாளுகிறார் என்பது கதை முழுவதையும் சேர்த்துப் படிக்கிறவர்களுக்குத்தான் விளங்கும். மூன்றாம் தரப்பு வியாக்கியானங்கள் அந்தக் கலைத்திறனின் முழுச் செருபத்தையும் சரியாகக் காட்ட மாட்டா.

ஆடம்பரங்களுக்கு சுகபோக சொகுசுகளுக்கும் மறுபுறத்தில், கொடுர சிந்தனையும், ஒன்றை பரிமாணத்திலே தொழிற்படும் அகங்காரமும் மறைந்துறைவதை இதனைவிடத் துல்லியமாகக் காட்ட முடியாதல்லவா?

சுதந்திரராஜா படைப்புக்களில், இந்த முரண் குறிப்பு உத்தி அடிக்கடி கையாளப்படுகிறது. அது அவருடைய தனித்தன்மையின் பிரதான கூறு என்பதில் ஐயமில்லை.

‘நியாயத்தின் நெருப்பு’, ‘பாதார பிம்பங்கள்’, ‘மனங்களின் மறுகோலம்’, ‘சின்னம்மாச் சன்னம்’, ‘குத்திரப்பாவைகள்’ முதலான கதைகள் பலவற்றில் இந்த விதமான முரண்குறிப்பும் எள்ளலும் ‘முன்தோன்றி மூத்து’ முழிப்பாக நிற்கின்றன.

இவற்றோடுகூட, மனித நடத்தையின் போலித்தனங்களைப் புட்டுகாட்டுவன ஆகவும் பெரும்பாலான கதைகள் உள்ளன. புதுமைப்பித்தன், ரகுநாதன் ஆகியோரின் ஆக்கங்களில் அதிகமாக இடம்பெறும் நக்கலையும், சில வேளைகளில், கொடுப்புக்குட சிரித்தவாறு கோறைத்தனங்களை வீறுடன் சாடும் வித்தகத்தையும் நம் கதாசிரியரிடம் அடையாளம் கண்டுகொள்கிறோம்.

இனி, நம் கதாசிரியரின் பிற்தொரு முக்கிய பண்பு, இவருடைய நிகழ்கால உலகியல் ஞானம் ஆகும். படித்தோர் - படியாதோர், செல்வர் - வறியோர், கபடர் - வெகுளிகள், அப்பாவிகள் - அகங்காரிகள், நாகரீகர் - பாமரர் - இவ்வாறெல்லாம் வரும் மனிதர்களின் போக்கு வாக்குகளையும், இருப்பையும் அதன் அடியாதாரங்களையும் வெறும் வித்துவச் செருக்குச் சார்ந்த சப்பென்ற விவரிப்பாக அல்லாமல், சுவையும் நயமும் விரவக்கையாவதனை இவர் படைப்புக்களில் நாம் காண்கிறோம். அல்லாமலும், எல்லாக் கதைகளிலும் வாக்கபேதங்கள் பற்றிய விழிப்பும் கிரகிப்பும் ஊரும்பாவுமாக ஊடுகின்றன.

இவ்வாறெல்லாம் செப்பமாய் அமைந்த இவரது படைப்புக்களில், வசன அமைப்பும் புதைபொருள்களும் நுண்ணியமான மொழி ஆட்சிகளும் சற்றுச் சீரமம் தருவனவாக உள்ளன என்பதையும் குறிப்பிட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். இதை வேறொரு விதமாகவும் சொல்லலாம் வெளி வெளியான பொருள் உணர்த்துகையை இவரிடம் எதிர்பார்க்க முடியாது. மு. வரதராசனையோ, செ. கணேசலிங்கனையோ, கி. வா. ஜகந்நாதனையோ மாத்திரம் படித்து பழகியவர்கள் சுதந்திரராஜாவுக்கு கிட்டப் போவது அவ்வளவு இலகுவாக இருக்காது. பலாப்பழங்களை வெட்டிச் சளை பிடுங்கித்தான் சாப்பிட வேண்டும் வாழைப்பழங்களைப்போல உரித்து உடனே உட்கொள்ள முடியாதுதானே?

மற்றொரு குறிப்பையும் இங்கு சொல்லி வைக்கலாம். கையினால் ஒவ்வோர் எழுத்தாக எடுத்தெடுத்து அச்சுக்கோத்துத் தான் இம்நபு புத்தகம் பதியப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் இடையிடையே

அச்சப்பிழைகள் சற்று அடிக்கடி தலை காட்டுவது வாசகர்களுக்குச் சிறிது தொல்லையைத்தரக்கூடும்.

இருந்தபோதிலும், ஆழமும் அழகும் பயனும் பொருந்திய இந்தக்கதைகள் தொகுத்துப் புத்தகமாக்கப்பட்டது மிகவும் மகிழ்ச்சியைத்தருகிறது. அவ்வப்போது உதிரிகளாக வந்த ஆக்கங்களை ஒருங்கு வைத்துப் பார்க்கும்போது, அங்கு ஒரு முழுமையும் கூட்டமைவினால் ஏற்படும் மேலதிக பெறுமதியும் நமக்குக் கிடைப்பது அனுபவ உண்மை.

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில், சுதந்திரராஜாவின் பங்களிப்பு புறக்கணிக்கப்பட முடியாது. நம்மவரின் கலை வளத்தை மிகுவிப்பது.

— மல்லிகை மாரச் — 2003

2. ஈ.குமரன் (விரிவுரையாளர் யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம்)

‘மழைக்குறி’ என்ற தனது நாவல் மூலமாக ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு நன்கு அறிமுகமான படைப்பாளி சுதந்திரராஜா அவர்கள். 1972ம் ஆண்டிலிருந்து 2001ம் ஆண்டுவரை அவர் சிறு சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் எழுதிவந்த நாற்பத்தாறு சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டு சிறுகதை எனும் தொகுப்பாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

இத்தொகுப்பிலேயுள்ள கதைகளில் பெரும்பாலானவை சமூகத்தில் வாக்கீத்யாக எழும் முரண்பாட்டையே தமது கருப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. அந்த வகையில் சுரண்டலுக்கு எதிரானதும், ஏழைத் தொழிலாளர்கள் மீது அனுதாபம் காட்டுவதும் வாக்க முரண்பாட்டுக்குச் சோசலிசயதார்த்தவாதப் பின்னணியில் தீர்வுகாண முனைவதுமான கருத்தோட்டங்கள் இக்கதைகளினூடாக முன்வைக்கப்படுகின்றன. இக்கதைகளேயன்றி இனப்பிரச்சனை சம்பந்தமாகவும் மெல்லிய அகமன உணர்வுகளை பிரதிபலிப்பதாகவும் கதைகளை எழுதியுள்ளார். இது அவர் குறுகிய வட்டம் ஒன்றுக்குள் மட்டும் சுழன்றுகொண்டிருக்காத தன்மையையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

சுதந்திரராஜா அவர்கள் மார்க்சிய தளத்தில் நின்றுகொண்டே மேற்படி கதைகளைப் படைத்துள்ளார். சமூகத்தில் காணப்படும் முரண்பாடுகள், ஏற்றத்தாழ்வுகள் பிரச்சினைகள் என்பவற்றிற்கு வாக்க

அடிப்படையான வேறுபாடே காரணம் என்ற தொனியை அவர் கதைகளில் முன்வைப்பதைக் காணலாம். சமத்துவமான ஒரு சமுதாயம் ஏற்படாதவரை இம்முரண்பாடுகள், ஏற்றத்தாழ்வுகள், பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட முடியாதவை எனக் கருதுகின்றனர். முதலாளி வாக்கத்தினரின் கரண்டல்களும், அடாவடித்தனங்களும் தொழிலாளி வாக்கத்தினரைப் பலிக்கடாக்கலாக்கும் தன்மையைக் கதைகள் ஐரூடே வெளிக்கொணர முயல்கின்றார்.

வாக்க முரண்பாடுகளை மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்குகின்றவர் என்ற வகையில் இன, மத, மொழி, நாடு வித்தியசமின்றி எங்கும் நடக்கும் அநியாயங்களுக்கு எதிரான போராட்டங்களை கதைகளில் கொணர அவர் முனைந் திருக்கின்றார். அந்த வகையில் வாக்க முரண்பாடு, வாக்கப்போராட்டம் சம்பந்தப்பட்ட அவரது கதைக்களங்கள் பரந்தவையாக உள்ளன. தமிழ்நாடு, கேரளா, கொழும்பு, மலையகம், யாழ்ப்பாணம் என எங்கும் நிகழும் வாக்கப் போராட்டங்களை வெளிக்கொணர முனைந்திருக்கின்றார். வெவ்வேறு பிரதேசங்களைக் கதைகளாக்கியபோதும் இயல்பு நெறிக்கு முரணாகாத வண்ணம் அப்பிரதேசம் பகைப்புலத்தில், அப்பிரதேச மக்களின் மொழிநடையில் அவர் கதைகளை நகர்த்துவது கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

மேற்படி வாக்கரீதியான பிளவுகள், பிரச்சினைகள், முரண்பாடுகள் ஒழிக்கப்படுவதற்குச் சோசலிசயதார்த்தவாத அடிப்படையிலான புரட்சி ஒன்றே வழிவகுக்கும் என சுதந்திரராஜா அவர்கள் கருதுவதை அவரது சிறுகதைகள் துல்லியமாகக் காட்டுகின்றன. இத்தொகுதியிலுள்ள பத்துக்கு மேற்பட்ட கதைகள் சோசலிசயதார்த்தவாதப் பின்னணியில் எழுதப்பட்டவையாகும். பொதுவாக சோசலிசயதார்த்தவாதப் பின்னணியில் எழுதப்படும் இலக்கியங்கள் பல வாய்ப்பாட்டுத்தன்மை கொண்டனவாக அமைகின்றன என முன்வைக்கப்பட்ட வீமர்சனங்களுக்கு சுதந்திரராஜா அவர்களது கதைகளும் வீதிவிலக்கானவை அல்ல.

இனமுரண்பாடுகள் போர்க்கால வாழ்வு என்பன பற்றியும் கூர்மையாக அல்லவேனும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சுதந்திரராஜா பேசியிருக்கிறார். தனிச்சிங்கள மொழிச் சட்டம் தமிழ் அரச ஊழியர்களைப் பாதித்தமை, சொந்த நாட்டிலேயே 'பொலிஸ்ரிப்போட்' இல்லாமல் வாழமுடியாத நிலை, வீமானத்தாக்குதல்களால் மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட பீதி நிலை, கிளாலி கடற்பயண அவலம் வீடுகளை இழந்து துன்புறும் மனநிலை முதலானவை அவர் கதைகளில் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. இத்தகைய கதைகளை அவர் கட்சிக் கொள்கை என்ற எல்லைகளுக்கு அப்பால் பொதுமக்களை மையப்படுத்தி எழுத முற்பட்டமை கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும். ஆயினும் இனமுரண்பாடுகள் பற்றிய தெளிவான கண்ணோட்டத்தை அவரது கதைகள் தரத் தவறிவிட்டன.

மெல்லிய மன உணர்வுகள் பற்றிய கதைகளில் 'பாதார பிம்பங்கள்' என்ற கதையைத் தனித்துச் சூட்ட வேண்டும். இத்தொகுதியிலுள்ள சிறந்த கதை இதுவாகும். தன் பாதணிகளை வெளியே கழற்றிவிட்டு அதனை யாரும் எடுத்துவிடக்கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் ஆலயத்துள் நுழையும் ஒருவனுக்குக் காண்பவை அனைத்துமே பாதணிகளாகத் தெரியும் அகமனச் சித்திரத்தை அழகாக வரைந்துள்ளார். ஆனால் அக்கதையின் முடிவு சரியானமுறையில் திட்டமிடப்படவில்லை அதனால் சாதரணமான கதையொன்றை வாசித்த அனுபவம் ஒன்றையே அது தருகின்றது. சுதந்திரராஜா அவர்களது சிறுகதைகள் அளவில் குறுகியவை. நேராகவே விடயத்துக்குள் இறங்கி அதனை விபரிக்க அல்லது அலசி ஆராய முனைபவை. அந்த வகையில் அவற்றுள் பெரும்பாலானவை கட்டிடிக்கம் மிகுந்தவை. ஆனால் அவை சிறுகதைச் சுருக்கங்களாகவே அமைகின்றனவேயன்றி எழுத்தாளர் சாந்தன் பின்பற்றுகின்ற 'புதுக்கவிதை' வடிவமாக அமையவில்லை. 'புதுக்கவிதை வடிவமானது' கதைப்பின்னல், பாத்திரவார்ப்பு, மொழிநடை என்பனவற்றில் சிறுகதைச் சுருக்கத்திலிருந்து வேறுபட்டுத் தனித்துவம் கொண்டும் அமைதல் கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

கதைப்பின்னலைப் பொறுத்தமட்டில் இவர் ஒரே பாணியையே பின்பற்றுவது தெரிகின்றது. தொடக்கம், வளர்ச்சி, நிறைவுஎன்ற மரபு ரீதியான சிறுகதை வடிவத்துக்குள்ளேயே கதைகளை நகர்த்துகிறார்.

சுதந்திரராஜா அவர்கள் மொழி நடையில் அதிக கவனம் செலுத்தியிருக்கிறார்கள். தன் கதைகளுக்காக அவர் எடுத்துக்கொள்ளும் களங்கள் யதார்த்த பூர்வமானதான அமைதல் வேண்டும் என்பதற்காக அவ்வப் பிரதேச மொழி நடையை இயல்பாகவே அவர் கையாளுவது கவனிக்கத்தக்கதாகும். சுருக்கமான பாத்திர உரையாடல்கள் வீண் அலட்டலற்ற சொற்கோலங்கள் அவர் கதையை அழகு செய்கின்றன. ஆனால் சில கதைகளில் பிரச்சாரத் தன்மையான சொற்கோலங்களையும் அவதானிக்கமுடியும். தனது கொள்கை நிலைப்பாட்டை வலியுறுத்த அல்லது தனது புலமையை வெளிப்படுத்த இத்தகைய செயற்கைத் தன்மையான மொழிநடையை அவர் பின்பற்றுவது தெரிகின்றது. 'பணமுதலை', 'ஏகாதிபத்தியம்', 'வர்க்கசுபாவம்', 'உற்பத்தித்தேக்கம்', 'உற்பத்திச்சாதனம்' முதலாக வருகின்ற சொற்கள் கதையின் இயல்பான நடையைப் பாதிக்கின்றன. சில இடங்களில் கதைக்குள் உபதேசம் செய்கின்ற போக்கையும் சுதந்திரராஜா அவர்கள் பின்பற்றுகிறார். இவை சிறுகதை வடிவத்தைப் பாதிக்கின்ற விடயங்கள் என்பதைக் குறிப்பிட்டாகவேண்டும்.

தன் கதைகளில் பாத்திரங்களை சிக்கனமாகவே இவர் படைத்துள்ளார். பாத்திரங்களைக் கதைத்தொடக்கத்திலேயே அறிமுகம் செய்யும் போக்கு இவரிடமுண்டு. கதைக்களங்களின் வேறுபாட்டுக்கு இணங்க பல்வேறுபட்ட மொழி, மத, இன, ஜாதி மக்கள் பாத்திரங்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். சில கதைகளில் பாத்திரங்கள் ‘பொது மனித உணர்வு’ கொண்டவையாக இயங்குவதும் சட்டிக்காட்டத்தக்கதாகும். எவ்வாறெனினும், நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் தன்பெயரை வலுவாக்கவே பொறித்துக்கொண்ட சுதந்திரராஜா அவர்கள் சிறுகதைத் துறையிலும் மேற்படி கதைகளினூடாகத் தன்னை இனங்காட்டியுள்ளார். அவரது சிறுகதைகளில் காணப்பட்டவையாக எடுத்துக்காட்டப்பட்ட பலம், பலவீனங்களுக்கு அப்பால் சுமார் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடர்ச்சியாக எழுதிவரும் அவரது முயற்சி பாராட்டப்படத் தக்கதாகும். கதைகளினூடாக வெளிப்படும் அவரது கொள்கை நிலைப்பாடு, அஞ்சாநெஞ்சு, நேர்மை என்பன விதந்துரைக்கப்படத் தக்கன. அவரது இம்முயற்சிகள் மேலும் தொடர்தல் வேண்டும்.

— “தாயகம்” செப்டம்பர் 05 2002

3. நக்கீரன்

இலங்கையின் குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர்களுள் ஒருவராக விளங்குபவர், சி. சுதந்திரராஜா. புனை கதைத்துறையில் அவர் தமது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளார். அவரது சிறுகதை (2001) என்ற சிறுகதைத்தொகுதி நாற்பத்தாறு சிறுகதைகள் கொண்டுள்ளது. எழுத்தாளர் ஒருவர் தமது நாற்பத்தாறு சிறுகதைகளையும் ஒரே தொகுதிக்குள் அடக்கிவிட வேண்டுமா என்ற கேள்வி, இத்தொகுதியைப் புரட்டும்போது எழாமல் இல்லை.

சுதந்திரராஜாவின் இச்சிறுகதைத் தொகுதியின் முக்கிய அம்சம், அவரது பன்முக வீச்சுக்களை இது வெளிப்படுத்துவதாகும். அனாயாசமாக அனுபவம் கலந்து எழுதும் ஆற்றல்வாய்ந்த எழுத்தாளராக இத்தொகுதி மூலம் தம்மை அவர் இனங்காட்டிக் கொள்கிறார். உரையாடல்களை அவ்வப் பிரதேசங்களுக்கும் ஏற்ப இயல்பாகப் பயன்படுத்துகின்றார்.

இத்தொகுதியிலுள்ள அவரது கணிசமான சிறுகதைகள், சிறுகதைத்துறையில் புதிய பரிமாணத்துக்கு வித்திடுகின்றன. ஆயினும் சில படைப்புக்கள் அவசர கோலத்தில் தோற்றம் காட்டி மின்னிமறைந்து விடுபவையாக விளங்குகின்றன. சில சிறுகதைகளில் ஆசிரியரின் மார்க்சிய

சீந்தனைகள் வலிந்து புகுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. உதாரணமாக, 'மனங்களியின் மறுகோலம்' என்ற சிறுகதையில் ஆசிரியரின் கருத்துக்கள் கட்டுரைப்பாங்கில் பின்வருமாறு அமைந்துள்ள "அறிவியல் - சமயம் - அரசு இயல் - இவை சம்பந்தப்பட்ட எல்லாப் பிரகடன வாக்குறுதிகளுக்கும் பின்னால் ஏதாவது ஒரு வாக்கத்தின் நலன் இருக்கும் இதைக் கண்டுபிடிக்கக் கற்றுக் கொள்ளுகிற வரையில் மக்கள் மோசடிக்கும் சுயமோசடிக்கும் எப்போதுமே பலியானார்கள். இனிமும் பலியாவார்கள் என்பதே அந்த உண்மை" கதையோடு கதையாக ஆசிரியரின் கருத்துக்கள் கலந்துகொள்வதே இலக்கியப் படைப்புக்கு உகந்தது. இல்லையேல் படைப்பாளிகள் என்ற நிலையிலிருந்து உபதேசிகள் என்ற நிலைக்கு எழுத்தாளர்கள் சென்றுவிடக்கூடும்.

அச்சமடப்பில் அக்கறை தேவை என்பதை இத்தொகுதி இனங்காட்ட முற்படுகின்றது. ஆங்காங்கு எழுத்துப் பிழைகள், அச்சப்பிழைகள் தம்மை இனங்காட்டிக் கொள்ள மறக்க வேண்டாம் என வாசகரை வற்புறுத்தப்பார்க்கின்றன.

ஈழத்துச் சிறுகதைத்துறையில் சி. சுதந்திரராஜாவுக்கு ஓர் இடம் உண்டு என்பதை அவரது சிறுகதைகள் உணர்த்துகின்றன. அவசர கோலப் படைப்புக்களைத் தவிர்த்தால், அவர் மேலும் உயர்வார் என்பதற் சந்தேகமில்லை.

- "ஞானம்" மார்ச் 2003

4. கோகிலா மகேந்திரன்

சி. சுதந்திரராஜாவின் 'சிறுகதை' என்ற நூல் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது. 1972ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2001ஆம் ஆண்டுவரையான கடந்த முப்பது வருட காலத்தில் அவர் எழுதிய சிறுகதைகளின் தொகுப்பாக இது அமைந்துள்ளது. ஆரம்பத்தில் மல்லிகையிலும் பின்னர் தினகரன், நவமணி, திருப்பம், தொண்டன், தாயகம், கணையாழி, சமர் ஆகிய பத்திரிகை சஞ்சிகைகளிலும் இவரது கதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

அறிவியலுக்கும் கலைக்கும் வேறுபாடு கூறவந்த அறிஞர் முவரதராசனார், அறிவும் ஆராய்ச்சியும் கொண்டு வளர்வது அறிவியல் என்றால், உணர்வும் கற்பனையுங்கொண்டு வளர்வது கலை, உன்றிறன்று

நடப்பது போன்றது அறிவியல் என்றால் தாவீப்பறப்பது போன்றது கலை என்று குறிப்பிடுவார்.

இத்தொகுதியில் நாற்பத்தாறு கதைகள் நூற்றுமுப்பதுநாலு பக்கத்திற்குள் அடக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதில் இருந்து கதைகள் எல்லாமே குறுகத் தறித்தவையாக இருப்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். 'சிறுகதை என்பது செறிவாக இருப்பதுதான்' என்று சொல்லப்பட்டாலும் இங்கு பல முக்கியமான சம்பவங்களும் கூட ஒரு வரியில் சொல்லப்பட்டுச் செல்வதால் வாசகரிடம் உணர்வுத் தொற்றை ஏற்படுத்துவதில் கடுமையாக வெற்றி பெறவில்லை.

ஆரம்பகாலத்தில் எழுதப்பட்ட கதைகள் எல்லாமே வாக்க நலன் சம்பந்தப்பட்டவையாய் உள்ளன. பிற்காலத்தில் ஒரு சில கதைகள் தனிமனிதப் பிரச்சனைகளையும் சமகால அரசியற் பிரச்சனைகளின் விளைவுகளையும் தொட்டுச் செல்கின்றன.

எல்லாக் கதைகளுக்குமே சுதந்திரராஜா தலைப்பீடுகின்ற முறை பாராட்டும்படி உள்ளது. 'உபாலிபும் உடைகின்ற பாலங்களும்', 'பூபாளமும் புதுச்சிலிப்பும்', 'நர்வாணப் பூமியின் கோவணதாரிகள்' போன்ற தலைப்புக்களை ரசிக்கலாம்.

சிறுகதை என்பது ஒரு வகையில் 100 மீற்றர் ஓட்டம் என்று சொல்வார்கள். அந்த வகையில் ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதிவரை செம்மையாக ஓடி முடிக்கப்பட்ட நல்ல கதைகளாக ஊஞ்சலாடிகள், பாதார பிம்பங்கள், நீரின் நிலம், அற்புதன், எல்லை நிலை, படரும் பாசி ஆகியவை அமைகின்றன. படரும் பாசி வாசகர் ஒருவரது மனத்தில் நீண்டகாலம் நிற்கக்கூடியது.

இவரது சிறுகதைகளின் நீளம் மிக்க குறைவாக இருப்பதால், ஒரே மூச்சில் படித்து முடிக்கக் கூடியதாக உள்ளதென்பது உண்மையாயினும் இவரது மொழி பல இடங்களிலும் இடர் தருவதாக உள்ளது.

மொழி கடினமாக இருப்பதால் உணருகின்ற அதேசமயத்தில் அதன் கவித்துவ இறுக்கத்தைப் பல இடங்களிலும் ரசிக்கவும் முடிகிறது. எல்லாரது கைகளிலும் புதிய இறுக்கைகள் முளைத்திருந்தன!! "இவனுள் இவன் ஒரு கேள்வி" "அவனோடு வீவாதிப்பதிலும், வீவஸ்தைப்படுவதிலும் வீவரணம் சொல்வதிலும், இவனுக்கு நாடியே துடிக்கும்" போன்ற வசனங்களில் ஓசையும் சேர்ந்து எம்மைக் கவருகின்றன.

பல கதைகளின் கருப்பொருள்கள் ஆழமாகவும் சமுதாயத் தேவையுடனும் அமைந்திருப்பினும் 'ஒரு நதியின் புகலிடம்' போன்ற சில கதைகளில் கருப்பொருள் ஆழமற்றதாகவும் உள்ளது.

சிறுகதைகளின் கதாபாத்திரங்கள் சாதாரண மனிதர்களாக இருக்கலாம். இருக்கவேண்டும். ஆனால், அவர்களை உள ஆரோக்கியமற்றவர்களாகப் படைக்கின்றபோது (மது அருந்துபவர், சிகரெட் புகைப்பவர், தற்கொலை செய்பவர், 'ஆக்ரோஷ' உணர்வுடன் செயற்படுபவர்) அவர்கள் மீதான ஒத்துணர்வும் அனுதாபமும் எமக்குக் குறைந்து போகிறது என்ற கருத்தையும் கூறலாம் என்று நம்புகிறேன். கதாபாத்திரங்களோடு வாசகனுக்கு ஒத்துணர்வு ஏற்படுதல் சமூக மாற்றத்திற்கு அவசியமானதொன்று. கதையோடு எமது அறிவு போவதைவிட உணர்வுபோகும்படி செய்யவேண்டும். அப்போதுதான் அது சிறந்த கலையாகும்

சில கதைகளின் முடிவுகள் நல்ல குறியீட்டு முடிவுகளாக அமைந்து எம்மை சிந்திக்கவைக்கின்றன. பின்னுக்குப் பார்க்கிறார் என்ற கதையில் "தேரோ இப்போது பின்னுக்குப் பார்க்கிறார் இல்லை. முன்னுக்கே பார்க்கிறார்" என்று முடிப்பதும் சூத்திரப் பாவைகள் கதையை "இன்னும் இருட்டுக்கலையலில்லை" என்று முடிப்பதும் சில உதாரணங்கள்.

'ஹரங்கல' கதையை ஆசிரியர் இப்படி முடிக்கிறார். 'ஒன்பேரு செக்ரோலில் கிடையா' தயாவதிக்கு ஹரங்கலத் தோட்ட அலுவலர்கள் அப்படித்தான் சொன்னார்கள்.'

இந்தத் துன்பியல் முடிவு வாசகன் மனதைத் தொடுகின்றது.

பல கதைகளிலும் சிங்கள மொழி உரையாடலைத் தாராளமாக உட்செலுத்தி உள்ளார். கதையின் பாத்திரத்தை விளக்கிக் கொள்ள அது உதவும் என்றாலும் கதையின் சில முக்கிய கட்டங்கள் கூட முழுதாக சிங்கள மொழியில் சொல்லப்பட்டுவிடுவது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக இல்லை.

எழுத்தாளர் ஓர் ஆணாக இருந்தும் 'ஏழாவது செவ்வாய்' போன்ற ஒரு சில கதைகளில் பெண்ணின் உள்ளத்தையும் அவளது பிரச்சினையையும் நல்ல முறையில் படம் பிடிக்கிறார் வியப்பிற்குரிய விடயம்.

கதை சொல்லப்படும் போது சில வேளைகளில் ஒரே கருத்து இரட்டிக்கப்படுகிறது. உ+ம் "தருணசந்தர்ப்பமானது இவற்றைக் கவனித்திருக்கலாம்."

அச்சப் பிசாசு நிறையவே இத்தொகுதியில் விளையாடியுள்ளது. எழுத்துப் பிழைகள் தாராளமாக உள்ளன. அட்டைப்படத் தரம், கடதாசியின் தரம், அச்சின் தரம் ஆகியவற்றை உயர்த்தி இருந்தால் இந்நூல் மேலும் கனதி பெற்றிருக்கும்.

ஆயினும், சுதந்திரராஜா என்ற எழுத்தாளரை எதிர்காலத்தில் அளக்கப்போகும் ஆய்வாளர் பலருக்கும் இத்தொகுதி பேருதவி செய்யும் என்பதில் ஐயமில்லை.

—“உதயன்” 27.10.2002

5. கலாநிதி சபா.பெரியராசா

சிறுகதை என்பது அதன் உருவ நிலையிலும், உள்ளடக்க முனைப்பிலும் ‘உன்னதங்களை’ எட்டியுள்ள நிலையில், பின்பைப் புதுமைகளாக எழுதின்ற சிறுகதை ஆக்கங்கள் மிகுந்த பிரயத்தனங்களின் வழியாகவே கூர்ப்படைய வேண்டியுள்ளன.

கோட்பாட்டு நிலயில் சிறு கதையாக்கங்களைத் திறனாய்வு செய்தோர் தமிழ்மரபில் தொடக்க காலத்தில் பிர்ந்து நின்றனர் உள்ளடக்கமாக எடுத்துரைக்க முயலும் ‘செய்தி’ முக்கியமானதன்று. கலையழகும், தளவழகும், எடுத்துரைக்கும் அழகியற் பெறுமானங்களுமே முக்கியமானதென்பது ஒருசாராரால் வலியுறுத்தப்பட்ட கருத்தாக அமைந்தது. இன்னொரு சாரார், சிறப்பாகச் சொல்லப்போனால் பாரம்பரிய மார்க்சிய வழி வந்த திறனாய்வாளர்கள் வாழ்வின் அனைத்துப் பரிமாணங்களிலும் வாழ்நிலை அழுத்தங்களும், விசைகளும் ஊடுருவியுள்ளமையால் அவற்றின் சித்தரிப்பின் பின் உயிரோட்டத்தை வற்புறுத்தினர்.

இந்நிலையில் மேற் கூறிய இரண்டு அணிகளையும் மூன்றாவது விசை தோன்றியதிலும் வியப்பில்லை.

வரலாற்றுவளர்ச்சிமேலும் பல உந்தல்களுக்கு இந்நாட்டுச் சிறுகதைகளை இட்டுச்சென்றது. எமது நாட்டின் இன்றைய சமகால அனுபவங்களையும், பெரும் காவியங்களையோ, பிரமாண்டமான நாவல்களையோ எழுதுவதற்குரிய தீரண்ட அனுபவங்களையும் கொடுத்துள்ளது. இவற்றைச் சிறிதளவேனும் தாங்காத ஆக்கங்கள் ஏதோ

ஒரு வகையில் அந்நியமான ஆக்கங்களாகிவிடும் என்பதையும் திறனாய்விலே சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது.

இம் நூலாசிரியரின் ஆக்கங்களை மதிப்பிடும்பொழுது மேற் கூறிய திறனாய்வு வரலாற்றுப் பதிவுகளை ஆரம்ப நிலையிலே சுட்டிக் காட்ட வேண்டியுள்ளது.

பல்வேறுபட்ட மக்களுடன் பழகியும் வாழ்ந்தும் வந்ததுமான பட்டறிவு, பல்வேறு புலியியற் பின் புலங்களில் இடைவீனைகொண்டெழுந்த இவரது கதையாக்கங்களிலே பளிச்சீடுகொள்கின்றன. அனுபவங்களைக் கலையாக்கச் செயல் முறையிலிருந்து பிரித்தெடுக்க முடியாத தெப்பங்களாக இச்சிறு கதைகள் அமைந்துள்ளன.

இம் நிலையில் கதையாக்கக்கலை பற்றியும் கதையாக்கக்கலைவீனை (CRAFT) பற்றியும் சிறிது சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. நோவீசை எதிரீசை, நோப்பாத்திரம், எதிர்பாத்திரம், குவியும் சந்தர்ப்பம், விரியும் சந்தர்ப்பம் வெளித்துலங்கும் கோலம் உள்ளமைத்த குமைதல், போன்ற கதைக்கலைவீனை மூலகங்களை வைத்துப்பெரும்படியாக்க உற்பத்தி முறைமைக்கு நிகரான வகையில் சிறுகதையாக்கும் தோற்றுப்பாடு ஒரு புறம் வளர்ந்து வரும் இன்றைய கால கட்டத்தில் அத்தகைய வீசைகளில் இருந்து விலகியிருக்கும் ஆக்கங்களை இவரது சிறுகதைகளிலே காண முடிகின்றது.

ஒவ்வொரு பெரும்பண்பாடுகளிலும் உட்பொதிந்துள்ள உட்கோல அமைப்புக்களை (INNER PATTERNS) தனது சிறுகதைகளின் வழியாகத்தரிசிக்க முயலும் இவ்வெழுத்தாக்கங்கள் பெரும்பாலும் கடந்து சென்ற ஒரு காலகட்டத்தின் கருத்தியலோடு இணைந்துள்ளன.

இவரது கதைகளைத் திறனாய்வு செய்யும் பொழுது ஐரோப்பியக் கலை வரலாற்றில் எழுந்த ஒரு சிறப்பார்ந்த நிகழ்ச்சியைச் சுட்டிக்காட்டவேண்டியுள்ளது. ஜோம்னீயிலே தோன்றிய தேசிய மனோரதிக் கலைக் கோட்பாடு (ROMANTIC NATIONALISM) இவ்வகையிலே குறிப்பிடத்தக்கது. ஒவ்வொரு பண்பாடுகளிலும், துணைப்பண்பாடுகளிலும் காணப்படும் நுண்ணிய இயல்புகளை ஆராய்வதன் வாயிலாக அனைத்து மக்களிடத்தும் காணப்படும் பொதுமானிடத்தன்மைகளை இனங்காண முடியும் என்பது இக்கலைக்கோட்பாட்டின் சாரம்சமாகும். சிறுகதை என்ற சாதனத்தின் வழியாக அத்தகைய ஒரு தேடலை ஆசிரியர் மேற்கொள்ள முயல்வதும் இங்கே குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியதாகவுள்ளது.

- "வலம்புரி" 25.08.2001

6. வரதர் (த்ரி.ச.வரகுராசன்)

எழுத்தாளர் சுதந்திரராஜா அவர்களின் சிறுகதைகளைப் படிக்கிறபோது தரமான நவீன ஓவியங்களைப் பார்ப்பதுபோன்ற நினைவுதான் எனக்கு ஏற்பட்டது இவை சுகமாகத் தோலை உரித்து சாப்பிட்டுவிடுகிற வாழைப்பழங்களல்ல சற்றே சிரமப்பட்டு எடுத்துச் சாப்பிட்டு அதன் இனிய சுவையை அனுபவிக்க வேண்டிய வேிற்பலாப்பழங்கள்.

வெறுமனே கதை சொல்வதற்காக இச் சிறு கதைகள் எழுதப்பட்டவில்லை. ஆசிரியர் தான் நினைத்த நல்ல கருத்தொன்றைக் கதைகளினூடாக வாசகர்களிடம் சோப்பித்து விரும் எண்ணத்தோடு எழுதப்பட்டவை.

ஏதோ ஒரு வகையில் பாதிக்கப்பட்டு வாழ்க்கையில் துன்பங்களைச் சமந்து கொண்டிருக்கும் மக்களே இவருடைய சிறுகதைகளின் பாத்திரங்கள். இந்தக் கதாபாத்திரங்களின் மீது வாசகர்களுக்கு ஏற்படும் அனுதாப உணர்ச்சியே ஆசிரியரின் வெற்றி.

பன்முகப்பட்ட தளங்களில் நடக்கும் இவருடைய கதைகளைப் படிக்கும்போது எனக்குப் பெருவியப்பு ஏற்படுகிறது. சாதாரண கள்ளுக்கொட்டிலிலிருந்து ஆடம்பரக் காராக்களை இறக்குமதி செய்யும் பெரிய தாபனங்கள் வரை பல்வேறு தளங்களிலும் இவருடைய பார்வை மிக நுணுக்கமாகச் சென்று நிகழ்வுகளைப் படம் பிடித்திருக்கிறது. இவ்வீதம் பல துறைகளிலும் பட்டறிவு கொண்ட எழுத்தாளர்கள் மிகச் சிலரே இருத்தல் கூடும்.

இலங்கையின் வடபுறம் தென்புறம் மத்தியமலைநாடு ஆகிய எல்லா இடங்களிலுமே இவருடைய கதாபாத்திரங்கள் நடமாடுகிறார்கள். தமிழ் முஸ்லிம் சிங்கள எல்லா இனங்களிலும் அந்தப் பாத்திரங்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த இடங்களின் சூழல் காட்சியும் அந்தமனிதர்களின் இயல்புகளும் அவர்களின் பேச்சு மொழிகளும் கதைகளுக்கு உயிருட்டி நிற்கின்றன. கதை நிகழ்வுகளும் பாத்திரங்களும் வெறும் கற்பனையாக இல்லாமல் நிஜங்களாகி விடுகின்றன. இது சுதந்திரராஜாவுக்கு மட்டுமே உரிய தனிச் சிறப்பு.

இலக்கியங்களில் இழிசனர் பேச்சு வழக்கு வருதல்தகாது என்று வாதாடிய காலம் மலையேறிவிட்டது. சுதந்திரராஜாவின் கதாபாத்திரங்கள் அனைவருமே தத்தமது இயல்புக்கேற்ற பேச்சு வழக்கில் பேசியிருப்பது பாராட்டப்படக்கூடியதாக இருக்கிறது.

ஆயினும்

“ஏக்கட்ட.....உம்பட்ட...களபொளவென்ன ஓனநானே”
இப்படி ஒரு பாத்திரம் பேசும் போது வாசகர் முன் ஒரு கறுப்புத் திரை விழுந்துவிடுகிறது. இந்த இருளை பல கதைகளில் பல இடங்களிலும் சந்திக்க நேரிகிறது.

பிறமொழி மாந்தர் தத் தமது மொழியில் பேசுவதை அப்படியே தமிழ் எழுத்துக்களாக எழுதி விடுவது பற்றி சற்றே ஆய்வு செய்வது நல்லதென்றே தோன்றுகின்றது.

அந்த மொழி தெரிந்த வாசகருக்கு அது மிகவும் பயன்செய்த போதிலும் அந்தமொழி தெரியாத பெரும்பான்மையினரின் நிலை பற்றியும் யோசிக்க வேண்டும்.

சுதந்திரராஜாவின் சிறு கதைகள் எல்லாமே சீனனஞ் சிறு குட்டிக்கதைகள் தான் சொல்ல நினைக்கும் கருத்துக்கு ஏற்ற ஒரு காட்சியை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு எழுதுவதால் இப்படி அமைந்துவிடுகிறதென நினைக்கிறேன். ஒரு நல்ல சிறுகதை இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். ஒரு நல்ல கவிதை போல சொற்செட்டுடன் இறுக்கமாக இருக்கவேண்டும். இவருடைய சிறுகதைகள் அந்த வகையில் சிறுகதை எழுதுவோருக்கு முன்னுதாரணமாக விளங்குகின்றன.

இந்தச் சிறுகதைகளை இன்னொரு முறை ஆறுதலாக அமைதியாக திரும்பப் படித்துச் சுவைக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்.

— “வலம்புரி” 08.12.2001

7. ஏ.ஜே.கனகரட்னா

லதரப்பட்ட உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய சில விசேட அம்சங்களை உள்ளடக்கிய 46 சிறுகதைகளின் தொகுப்பே இச்சிறுகதைத் தொகுதி. இதில் சோக்கப்பட்டிருக்கும் சில கதைகள் தமிழ் நாட்டைமையமாகக் கொண்டு பின்னப்பட்டிருப்பினும் அவற்றின் பின்புலம் சம அளவில் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளமையால் அவை மற்றக்கதைகளினின்றும் வேறுபடாத விதத்தில் இணைந்து நிற்கின்றன. இக்கதைகளில் உலவும் பாத்திரங்கள் யாவும் பெரும்பாலும் ஒருக்கப்படும் வாக்கம் பிரதிநிதிகளாகச்

சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பதுடன் இந்நூலின் ஆசிரியர் அப்பாத்திரங்களுக்காக அனுதாபப்படுவதும் அவற்றுக்காக வாதாடுவதும் வெளிப்படுத்தப்படுவது மட்டுமன்றி, ஆசிரியர் சித்தரிக்கும் அப்பாத்திரங்கள்கூடத் தம்மை ஓடுக்குவோருக் கெதிராகவும் மனக் குழறல்களை வெளிப்படுத்தும் மற்றும் கிளர்ந்தெழும் தன்மையும் லாவகமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக நியாயத்தின் நெருப்பு என்ற கதையின் மூலம் உணர்த்தப்படுகின்றது. மனிதர்களின் வேறுபட்ட மனஇயல்பை மேலெழுந்த விதமாக கேலிசெய்யும் வகையில் அமைந்த கதைகள்கூட இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதற்கொரு சிறந்த உதாரணமாக பாதார பிம்பங்கள் என்ற சிறுகதையைக் குறிப்பிடலாம்.

அற்புதன் என்ற சிறுகதையில் குழந்தையொன்றைப் பிரசவித்துச் சில நாட்களேயான நிலையில் நாட்டின் யுத்தச் சூழ்நிலையால் சீவபாக்கியம் கொல்லப்படுகிறாள்.

வசதி படைத்தவன் தரமாட்டான் என்ற சிறுகதை மூலம் சமூகத்தின் மூட நம்பிக்கையைச் சாட விழையும் நோக்கில் முதியவரான ரங்கநாதர் என்ற பாத்திரம் மூடத்தமமான நம்பிக்கையால் இறக்க நோந்ததாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆசிரியர் இத் தொதியிலுள்ள சிறுகதைகளில் சீவவற்றை தேயிலைத் தோட்டத்தை நிகழ்களமாகக் கொண்டு படைத்துள்ளார்.

வாசகர்கள் மனதை வருத்தமுற வைத்ததன் மூலம் ஆசிரியருக்கு வெற்றியைத் தேடிக் கொடுத்த சிறுகதை நரம்பறுப்பின் நேரங்கள்.

இரும்பையும் உருக்கும் அனல் என்ற சிறு கதையில் தனது கட்டளையை அலட்சியம் செய்து.

வீராப்புப் பேசிய மூன்று கூலியாட்களை, தோட்டத்துரை எவ்விதம் லொறியொன்றில் ஏற்றி அவர்களைக் கயிற்றினால் பிணைந்து ஒரு பாதை வீளம்பில் பின்புறமாக லொறியை நிறுத்திக் குலுக்கியதன் மூலம் அம்பூவரையும் பள்ளத்தாக்கில் உருண்டு வீழவைத்துக் கொலை செய்கிறார் என்பதை தன் வாணனை மூலம் சம்பவத்தை வாசகரின் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறார்.

பாதை வீளம்பில் லொறியை நிறுத்திக் குலுக்கினார் தோட்டாத்துரை, கதவு திறந்த நிலையில் கயிற்றினால் கட்டப்பட்ட மூவரும் கிடுகிடு பள்ளத்தில் தலை தெறிக்க விழுத்தப்பட்டனர். வீசு எறிந்த தக்காளிப்பழங்கள் போல் மூவரின் உடலும் சிதறுண்டன.

கதையின் முடிவு இக்காட்சியைக் காணும் மற்றத் தொழிலாளர்களின் உணர்வலைகள் எவ்விதம் வன்முறை தூண்டப்பட ஏதுவாகின்றன என்பதை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது.

உலகம் வசதிபடைத்தவர்களுக்கு மட்டுமல்லாது வசதியற்றவர்களுக்கும் உரியதே என்ற கருத்து உபாலயும் உடைந்த பாலங்களும் என்ற சிறுகதை மூலம் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது. திகில் உணர்வை வெளிக் கொணரும் பூபாளமும் புதுச் சீலிப்பும் என்ற சிறுகதை மூலம் சீத்திரவதை செய்வதில் இன்பம் காணும் மனப்போக்குடைய பொலிஸ்காரனொருவன் எவ்விதம் சிறிலின் கண்களுள் சீகரெட்டால் சுட்டுக் கொடுமைப்படுத்துகிறான். என்பதையும் சிறில் வேண்டுமென்றே களுவால் இதில் சம்பந்தப்பட்டான் என்பதையும் கதையோட்டமாகக் கூறிச்செல்லும் ஆசிரியர், களு அரசியல் வாதிகளின் தொடர்பால் எதையும் சாதிக்கும் நிலையிலுள்ளவன் என்பதையும் சுட்டிக்காட்ட விழைகிறார். களு மேற்கொண்ட பொய்யானதொரு குற்றச்சாட்டின் மூலம் அப்பாவியான சிறில் நியாயமற்ற வகையில் தண்டிக்கப்படுவதாக உணர்த்துவதே ஆசிரியரின் குறிக்கோள்.

எல்லை நிலை என்ற சிறுகதை பொலிஸ்காரரால் மேற்கொள்ளப்படும் நியாயமற்ற கைதுகளை குறிப்பாக தமிழர்கள் கைது செய்யப்படுவதை வாசகர்களுக்கு உணர்த்தும் நோக்கில் புனையப்பட்டதொன்றாகும்.

நீரின் நிலம் என்ற சிறுகதை ஒரு வரைபடத்தில் விரிப்பது போன்று கிளால ஊடாக குடா நாட்டுக்கான இரவு பிரயாண அனுபவத்தை விபரிப்பு போன்றமைந்துள்ளது.

படரும் பாசி என்ற சிறுகதை மனிதர்களது நடவடிக்கைகளைக் கேலி செய்வதற்காக உருவாக்கப்பட்டதாக தோன்றுகின்றது.

இத்தொகுதியில் மற்றையவற்றை வீட இரு கதைகள் வித்தியாசமான வகையில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை சமூகநிலையை தெளிவாக வெளிப்படுத்துவனவாகவும் யதார்த்த நிலையை வாசகர்களுக்கு விளங்கவைக்க முயல்பவையாகவும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

அழகு குன்றிய சீரற்ற எழுத்துப் பதிவும், ஒத்துப்பார்த்தல், தரமற்றிருப்பதும் இப்புத்தகப் பதிப்பில் காணப்படுவது கவலைக்குரியது. புத்தகமொன்றை வெளியிடும் வேளை தெளிவும் அழகும், தவற்றற தன்மையும் இருக்குமாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது நூலாசிரியரின் கடமையாகும்.

“தினக்குரல்” 20.06.2003

நீலராணி

ச.சுதந்திரராஜா